

DISCLAIMER

Dit is een fictieboek. Alle personages, gebeurtenissen en organisaties in dit verhaal zijn verzonnen. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of overleden, of werkelijke gebeurtenissen berust op toeval.

De beschrijvingen van plaatsen, straten, gebouwen en landschappen in dit boek zijn niet bedoeld als nauwkeurige weergave van de werkelijkheid. Ze zijn aangepast of volledig verzonnen ten behoeve van het verhaal.

Inhoud

DISCLAIMER	1
INTRO – SUPERFIETSERS	3
HOOFDSTUK 1 – DE UITVERKORENE & DE DROGE WERELD	6
HOOFDSTUK 2 – DE EERSTE SUPERFIETSERS	18
HOOFDSTUK 3 – TARWESTRAAT: RECHTE LIJNEN & KIJKEN	27
HOOFDSTUK 4 – PAALSTRAAT: REMMEN & GEVEN & NEMEN	38
HOOFDSTUK 5 – BRUG 13: HOOGTE & VERTROUWEN	47
HOOFDSTUK 6 – WEZELSEBAAN & BRUG 14: SNELHEID & CONTROLE	55
HOOFDSTUK 7 – ROTONDE VERBERTSTRAAT: RONDONOM & GEDULD	64
HOOFDSTUK 8 – JOZEF HENDRICKXSTRAAT & EDUARD STEURSSTRAAT: VOORRANG & SAMEN	75
HOOFDSTUK 9 – KRUISPUNT DEUZELDLAAN: GEVAAR & CONCENTRATIE	83
HOOFDSTUK 10 – LIEBIGLAAN: LANGERE AFSTAND & UITHOUDING	92
HOOFDSTUK 11 – ROTONDE KASTEELDREEF: OVERZICHT & BESLISSINGEN	101
HOOFDSTUK 12 – TERUG NAAR HET MARKTPLEIN: DE GROTE TERUGKEER	108
EPILOOG – OCTOPOLIS & VERDER	117

INTRO – SUPERFIETSERS

Ergens diep onder het water, waar het zeewater blauwpaars glanst en de straten oplichten als sterren, ligt een stad die de meeste mensen nooit zullen vinden.

Octopolis.

Het is een stad vol tentakels, getokkel en gegiechel — want iedere bewoner van Octopolis is een geboren Superfietser. Ze fietsen op acht wielen tegelijk, zaaien confetti terwijl ze de bochten nemen, en kennen alle verkeersregels uit hun hoofd (en hun zijhoofd, en hun achterhoofd, want octopussen hebben er nogal wat).

Maar iets gaat fout.

De Plastic Vortex groeit. Een bruisend, gorgelend afvalmonster dat het water opwarmt, de kleuren opslokt en de fietsmagie uit Octopolis wegzuigt. Elke dag wordt de stad een beetje kleiner. Een beetje stiller.

En het orakel voorspelt iets raars.

Iets wat niemand begrijpt.

"Alleen als de kinderen van het 6e leerjaar echte Superfietsers worden, kan de fietsmagie terugvloeien naar Octopolis en de Vortex verslaan."

De kinderen van het 6e leerjaar. Op het land. Mensen.

En daarom staat Octo — paars, veel te enthousiast en gevaarlijk klunzig op het droge — op een koele dinsdagnacht midden op het Marktpllein. Met een magische Schelp-Transformer in zijn (verkeerde) tentakel. En een missie die hem misschien net iets te groot is.

Maar hij is de enige die het kan doen.

Tenzij hij onderweg een lantaarnpaal omhelst, uiteraard.

Dit is het verhaal van Octo, van drie kinderen die niet wisten dat ze superfietsers waren, en van de magie die ontstaat wanneer je samen fietst, kijkt, luistert — en misschien, heel misschien, de wereld een beetje beter maakt.

Pak je helm. Controleer je remmen. En rij mee.

HOOFDSTUK 1 – DE UITVERKORENE & DE DROGE WERELD

Het orakel stonk naar oude zeewier en dramatiek.

Dat waren altijd de eerste twee dingen die Octo opviel wanneer hij de Orakelgrot binnenzwom: de geur van iets heel ouds, en het gevoel dat er iets heel ergs ging gebeuren. Niet het soort erg waarbij je gewoon nat wordt — Octo was altijd nat. Het soort erg waarbij de wereld op zijn kop gezet wordt en jij degene bent die het moet rechtzetten.

"Octo," zei het Orakel.

Het Orakel was een enorme, gloeiende kwal met te veel tentakels en een stem die klonk als een foghorn in slow motion. Iedereen in Octopolis vond het Orakel een beetje eng. Octo vond het Orakel héél eng, maar hij had geleerd dat te verbergen door gewoon heel hard te lachen als hij zenuwachtig was.

"HA!" zei Octo.

"Ik heb je nog niets gezegd," zei het Orakel.

"Nee, nee," zei Octo snel. "Dat was... een hoest."

Het Orakel keek hem aan met één van zijn zeven ogen. "Je bent de uitverkorene."

Octo zweeg. Zijn acht armen begonnen zenuwachtig te wiebelen, elk in een andere richting, wat er niet bepaald zelfverzekerd uitzag.

"Ík?" zei hij uiteindelijk.

"Jij."

"Maar... waarom ik? Kapitein Schelvis is veel sterker. En Marga van de Marktplaats is slimmer. En eigenlijk is bijna iedereen in Octopolis beter geschikt voor een missie dan ik, als je objectief—"

"Het orakel vergist zich niet," onderbrak de kwal hem. Het gloeiende licht in de grot werd even feller, alsof het Orakel zijn stem wilde benadrukken. "Jij gaat naar boven. Naar het droge. Jij maakt van de landkinderen echte Superfietsers. Jij redt Octopolis."

Octo keek omhoog naar het plafond van de grot. Daarboven, kilometers ver weg, was het oppervlak. En daarboven was het land. En op het land was alles droog.

Hij rilde.

"En als ik slaag?" vroeg hij.

"Dan vloeit de fietsmagie terug naar Octopolis en vernietigt de Vriendschapsbatterij de Plastic Vortex voor altijd."

"En als ik faal?"

Het Orakel gaf geen antwoord. Dat was, dacht Octo, het engste antwoord dat hij ooit had gekregen.

Het Orakel reikte hem een schelp aan — blauw gloeiend, met goudkleurige patronen die over het oppervlak dansten — en een opgerold stukje zeewier. "De Schelp-Transformer. En een checklist."

Octo nam beide aan. Hij keek naar de checklist:

- 1. Zorg dat niemand je ziet.**
- 2. Leer de omgeving kennen.**
- 3. Begin pas de volgende ochtend met je missie.**

"Eenvoudig," zei Octo.

"Voor jou," zei het Orakel, "waarschijnlijk niet."

Drie uur later stond Octo op het Marktpllein.

Of beter gezegd: Octo lag in de fontein op het Marktpllein, met zes van zijn acht tentakels over de rand geslagen en twee nog volop spattend in het water, terwijl een fonteinstraal hem recht in zijn rechteroog spoot.

Dit was niet de landing die hij gepland had.

Hij had gepland om elegant omhoog te zwemmen via de geheime waterader onder het Marktpllein, stil als een schaduw uit de fontein te stappen en dan rustig de omgeving te verkennen. De checklist had het zo voorgeschreven. Maar Octo had de checklist verloren ergens tussen de waterader en de fontein — hij dacht ergens bij punt twee — en toen hij uit het water

omhoog had gesprongen, enthousiaster dan bedoeld, had hij per ongeluk de fonteinpomp omgekeerd gezet. En toen had het water hem drie meter de lucht in gespoten. En toen was hij neergekomen.

In de fontein.

Hij krabbelde overeind, drupnatte tentakels over de fonteinrand hangend, en keek om zich heen. Het Marktplein was groot en leeg en stil. De straatlantaarns gooiden oranje cirkels op de kasseien. Ver weg klonk een auto. Iemand had een fiets tegen de muur van de bakkerij gezet.

Een fiets.

Octo keek ernaar alsof hij een heilig object zag. Want dat was het ook, een beetje. In Octopolis waren fietsen magie. Ze waren het bewijs dat er ergens een verbinding was tussen zijn wereld en die van de mensen hierboven — een gedeelde taal van wielen en wind en vrijheid.

Hij stapte uit de fontein. Zijn tentakels gleden weg op de natte kasseien en hij pakte snel de fonteinrand vast — met vier armen te veel tegelijk — en de fontein begon te schudden en toen sproeide het water in een grote boog over het hele plein.

"Oeps," zei Octo.

"DID JE DAT ZIEN?"

De stem kwam van achter de bakkerij. Octo verstijfde. Zijn chromoforen — de kleurcellen die zijn emoties lieten zien — gingen automatisch in paniek: hij werd beurtelings rood, geel en een oncomfortabele tint groen. Zijn grondkleur, het paars dat zijn gezondheid en energie uitdrukte, verdween tijdelijk volledig onder de paniekgolven.

Drie fietsen schoten het plein op.

Op de eerste zat een kind dat rechtop zat alsof hij een koning was: brede schouders, stoere blik, helm achterstevoren op zijn hoofd. Hij remde zo hard dat de banden piepten en zijn fiets een halve cirkel maakte. Vinn. (Al wist Octo dat toen nog niet.)

Op de tweede zat een meisje dat zachtjes in haar rem kneep, netjes naast de anderen tot stilstand kwam en onmiddellijk de omgeving begon te scannen alsof ze een kaart aan het tekenen was in haar hoofd. Toena.

Op de derde zat een jongen met een rugzak die piepte van de chips en een gezicht dat altijd leek alsof hij op het punt stond iets grappigs te zeggen. Ravi.

Ze starden naar Octo.

Octo starde terug.

Er viel een stilte die veel te lang duurde.

"Dat is een octopus," zei Ravi uiteindelijk.

"Ja," zei Toena.

"Op het Marktpllein."

"Ja."

"Om middernacht."

"Ja."

"Oke," zei Ravi, en hij haalde een zak chips tevoorschijn. "Dan eet ik even."

Vinn liet zijn fiets op de grond klappen — iets wat Octo fysiek pijn deed om te zien — en liep recht op hem af. Hij was niet bang. Hij was ook niet voorzichtig. Hij was gewoon... nieuwsgierig, op de manier van iemand die altijd als eerste in het diepe springt en daarna pas kijkt of er water in staat.

"Ben jij een robot?" vroeg Vinn.

"Nee," zei Octo.

"Ben jij echt?"

"Ja."

"Waarom ben jij paars?"

"Waarom ben jij niet paars?" zei Octo — en hij schrok zelf van zijn antwoord, want dat stond niet in zijn communicatieplan.

Vinn dacht hier serieus over na. "Dat is eigenlijk een goeie vraag."

Toena was op veilige afstand blijven staan, maar haar ogen gingen van Octo naar de fontein naar de natte kasseien naar de fiets bij de bakkerij en terug naar Octo. Ze dacht hard na. Octo kon het bijna horen.

"Je bent uit de fontein gekomen," zei ze.

"Dat was de bedoeling," zei Octo.

"Dat was niet de bedoeling," zei ze.

Octo zweeg even. "Dat was niet de bedoeling."

"Waarom kom jij uit een fontein?" vroeg Ravi, zonder op te kijken van zijn chips.

En dus vertelde Octo het. Niet alles — niet het Orakel en de verloren checklist en het feit dat hij doodsbang was voor katten en droge voeten — maar het belangrijkste: Octopolis, de Plastic Vortex, de fietsmagie, de missie.

Toen hij klaar was, was het weer stil.

Een kat liep over het plein.

Octo sprong achteruit, gleed over twee van zijn eigen tentakels, greep een lantaarnpaal vast met drie armen tegelijk en hing daar even — een meter boven de grond — terwijl de kat hem aankeek met het soort minachting waarvoor katten wereldberoemd zijn.

"Heb jij... een lantaarnpaal omhelsd?" zei Vinn.

"Nee," zei Octo, terwijl hij langzaam langs de lantaarnpaal omlaaggleed. "Dat was een... veiligheidsgreep."

Ravi lachte zo hard dat hij bijna van zijn fiets viel. Zelfs Toena kon een glimlach niet helemaal verbergen.

Maar Vinn keek Octo recht aan. Zijn ogen waren serieus nu, voor het eerst.

"Als wij jou helpen," zei hij langzaam, "als wij echte Superfietsers worden — red jij dan echt je stad?"

Octo liet de lantaarnpaal los. Hij stond rechtop — alle acht armen zo stil als hij ze kon houden, wat eerlijk gezegd niet erg stil was — en hij knikte.

"Dat beloof ik," zei hij.

Vinn stak zijn hand uit. Octo stak er drie tegelijk naar voren. Vinn koos er één, en ze schudden handen.

"Oké," zei Vinn. "Deal."

"Deal," zei Octo. En ergens diep in zijn buik — tussen het zeewater en de zenuwen — voelde hij iets warm oplichten.

Niet de Schelp-Transformer. Niet de fietsmagie.

Iets anders.

De eerste vonk van de Vriendschapsbatterij.

Later, terwijl ze met zijn vieren in het maanlicht op het plein stonden en Octo probeerde uit te leggen wat hij van plan was (en zijn armen daarbij in zeven verschillende richtingen zwaaide), schraapte Toena haar keel.

"We moeten het wel aan de rest van de klas vertellen," zei ze.

"Akkoord," zei Octo.

"Juf Krab wordt niet blij zijn."

"Wie is juf Krab?"

"Onze leerkracht," zei Ravi. "Ze heet eigenlijk mevrouw Krabbers, maar iedereen zegt Krab."

"Is ze gevaarlijk?"

Ravi en Vinn en Toena keken elkaar aan.

"Alleen voor wie zijn huiswerk niet gemaakt heeft," zei Toena.

"Of voor octopussen die de fontein laten exploderen," voegde Ravi eraan toe.

Octo keek naar de fontein, die nog steeds zachtjes in alle richtingen sproeiende. Hij keek naar de natte kasseien. Hij keek naar zijn eigen tentakels, die al begonnen te jeuken van de droogte.

Dit ging een uitdaging worden.

Maar hij had al drie bondgenoten. En het was nog maar middernacht.

"Morgen beginnen we," zei Octo vastberaden. Drie tentakels in de lucht, vijf op de grond. "De wereld gaat Superfietsers zien zoals die ze nog nooit gezien heeft."

"Oké maar—" begon Ravi.

"DE WERELD—"

"Ja ik hoorde je, maar je moet echt niet zo hard praten, het is middernacht."

"O," zei Octo, veel zachter. "Sorry."

En zo begon het avontuur.

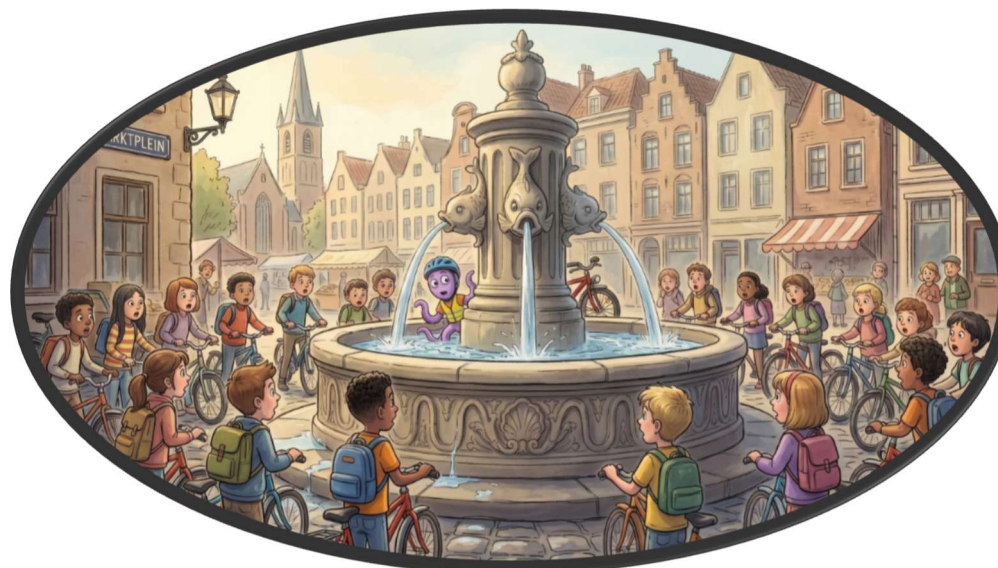
Ravi stuurde om 02:47u een foto van Octo naar de klasgroep. De foto was wazig en een beetje scheef, maar je zag duidelijk een paarse octopus op het Marktpllein. De begeleidende tekst luidde: "Kom morgen vroeg naar het Marktpllein voor school. Ik zweer dat ik dit niet verzon."

Dertien kinderen zetten hun wekker. Eén kind — Bas — sliep er doorheen, maar werd om 6:48u wakker van het geluid van zijn eigen fiets die iemand anders al voor hem klaar had gezet.

De drie fietsten nog even het plein over, want het was vakantie-week en niemand sliep toch. En Octo ging de fontein in en bleef er de rest van de nacht in zitten, met acht tentakels in het water en zijn hoofd net boven het oppervlak, en keek naar de sterren terwijl de kasseien langzaam opdroogden.

Punt twee van de checklist, bedacht hij, had hij eigenlijk best goed gedaan.

HOOFDSTUK 2 – DE EERSTE SUPERFIETSERS

De volgende ochtend stond de hele 6e klas van mevrouw Krab op het Marktpllein — en iedereen wist precies waarom.

Ravi's foto had zijn werk gedaan. "Paarse octopus. Marktpllein. Voor school. VERTROUW ME." Dertien kinderen hadden hun wekker gezet. Bas was er al voor ze hem hadden kunnen bellen. En mevrouw Krab — die Vinn had gebeld met de mededeling dat er "iets educatiefs" was en dat ze "eventueel haar fiets mee kon nemen" — had één blik op de situatie geworpen en haar armen over elkaar geslagen.

Zeventien kinderen stonden nu op het Marktplein, fiets aan de hand, rugzak op de rug, met de uitdrukking van mensen die nieuwsgieriger waren dan ze wilden toegeven. De meesten elf jaar, een paar nog tien.

De fontein sproeide nog een klein beetje scheef — Octo had de pomp 's nachts geprobeerd recht te zetten, maar tentakel vier had het verkeerde knopje gepakt — en de kasseien waren nog net iets vochtiger dan normaal.

En toen stapte Octo achter de fontein vandaan.

De reacties waren voorspelbaar.

Vier kinderen gilden. Drie renden weg (maar kwamen terug toen ze zagen dat de anderen bleven staan). Twee kinderen begonnen meteen foto's te maken. Eén kind — een meisje met twee vluchten die Luna heette — zei heel kalm: "Ik wist het. Ik wist dat er octopussen waren."

Mevrouw Krab stond helemaal achteraan. Ze had haar armen over elkaar. Ze keek naar Octo. Ze keek naar haar klas. Ze keek terug naar Octo.

"Is dit een schoolproject?" vroeg ze.

"Dit is beter dan een schoolproject," zei Octo.

"Dat betwijfel ik."

Maar ze liep ook niet weg.

Octo haalde diep adem — wat er vreemd uitzag omdat hij eigenlijk geen longen had — en begon zijn verhaal opnieuw. De Plastic Vortex. Octopolis. De fietsmagie. De profetie. Hij deed zijn best om rustig en duidelijk te spreken, maar halverwege werd hij zo enthousiast dat zijn stem drie keer zo hard werd en een duif van het dak van de bakkerij vloog.

Toen hij klaar was, keek iedereen hem aan.

"Oké," zei Bas, een jongen met een oranje muts. "Maar wat moeten wij dan doen?"

"Fietsen," zei Octo. "Samen. Goed. En veilig."

"Dat kunnen we al," zei Vinn.

"Kunnen jullie dat?" zei Octo. En hij trok de Schelp-Transformer tevoorschijn.

De Schelp-Transformer zag eruit als een schelp — wat logisch was — maar dan eentje die van binnenuit gloeide in een zachte blauwe kleur, met kleine goudkleurige patronen die over het oppervlak dansten als lichtjes op water.

Octo hield hem omhoog. De kinderen deinsden even achteruit. Zelfs mevrouw Krab deed een halve stap naar voren ondanks zichzelf.

"Dit is de Schelp-Transformer," zei Octo. "Als ik hiermee over jullie fiets ga, worden jullie tijdelijk Superfietsers. Betere balans. Snellere reacties." Hij pauzeerde. "En als nevenwerking geeft hij mij een lichte camouflage. Mensen die me zien denken dat ik een ongewoon groot strandornament ben, of een fietskoerier met een ongewoon kostuum. De meesten kijken twee keer en lopen dan door."

"Werkt dat echt?" vroeg Bas.

"Bijna altijd," zei Octo. "Volwassenen zijn heel goed in zichzelf overtuigen dat iets gewoon is."

"En als jullie echt goed samenwerken—"

Hij wees naar het kleine apparaatje dat hij aan zijn riem had hangen: een doorzichtig buisje ter grootte van een banaan, gevuld met iets wat leek op glinsterende zeeschuim.

"—dan laadt de Vriendschapsbatterij op. Twintig vonkjes, dan is hij vol. Op dit moment heeft hij er één."

Iedereen keek naar het buisje. Het vonkje dobbert lui rond, alsof het wachtte.

"En als die vol is?" vroeg Toena.

"Dan vernietigen we de Plastic Vortex," zei Octo eenvoudig.

Stilte.

"Hoe lang hebben we?" vroeg mevrouw Krab — en iedereen keek naar haar, want dat was de eerste keer dat ze iets anders zei dan sceptisch.

Octo keek naar de hemel. Ergens ver beneden hem, onder meters water en steen en stad, groeide de Vortex elke dag een stukje. Hij kon het bijna voelen — een trilling in zijn tentakels, als een slechte melodie die steeds luider werd.

"Niet lang genoeg om te twijfelen," zei hij.

Mevrouw Krab knikte langzaam. Ze ontvouwde haar armen. "Dan beginnen we nu."

De Schelp-Transformer werkte.

Dat was het eerste wat iedereen dacht toen Octo de schelp langs de eerste fiets haalde — die van Ravi — en er een zachte blauwe gloed over het stuur en de wielen trok. Ravi stapte op zijn fiets, reed een rondje over het plein, en zijn ogen werden groot.

"Ik voel het," zei hij. "Ik voel mijn fiets anders."

"Hoe anders?" vroeg Toena.

"Als... als een verlengstuk. Alsof mijn handen weten wat de wielen doen voor ik het zelf doorheb."

Een voor een haalde Octo de Schelp-Transformer langs alle fietsen. Bij elke fiets een blauwe gloed, een licht geknetter, een kind dat anders ging zitten — rechter, kalmer, meer in balans. Op elk spatbord knipperde na de transformatie een klein blauw lichtje.

Mevrouw Krab was de laatste. Octo keek haar aan terwijl hij de schelp langs haar fiets haalde.

"Geloof jij hier eigenlijk in?" vroeg hij.

"Ik geloof in wat ik zie," zei ze. "En ik zie zeventien kinderen die beter op hun fiets zitten dan tien minuten geleden. Dat is genoeg voor mij."

Ze trapte weg — rug recht, handen rustig, ogen al vooruit.

De Schelp-Transformer deed zijn werk.

De eerste les was eenvoudig: rijden op het Marktpllein. Rechtdoor, keren, rechtdoor, keren. Maar Octo had een lijst met dingen die hij wou zien.

Kijken ze vooruit? (De meesten niet. De meesten keken naar hun voorwiel, of naar de grond, of naar hun telefoon — ja, werkelijk, zelfs nu.)

Houden ze ruimte? (Te weinig. Ze reden als een kudde schapen die allemaal op hetzelfde grassprietje af willen.)

Remmen ze op tijd? (Soms. Vinn zeker niet — die remde altijd een halve seconde te laat en deed er dan stoer over.)

Octo liep — schuifelde, eigenlijk, want zijn tentakels waren op het droge nooit helemaal wat hij wou — naast de fietsende kinderen mee en riep instructies. Niet te hard. (Probeerde hij niet te hard te roepen. Het lukte matig.)

"KIJK VOORUIT — sorry, kijk vooruit. Met je ogen. Niet met je neus."

"Houd wat ruimte! Je rijdt op Luna's hiel!"

"Ravi — RAVI — dat is een stoeprand, geen springschans."

Ravi vloog over de stoeprand, hing even in de lucht, en landde perfect. "Ik wist wat ik deed," zei hij.

"Ik geloof je niet," zei Octo.

"Dat klopt," zei Ravi tevreden, en hij at een chip.

Het eerste echte oplaadmoment was zo onverwacht dat niemand het zag aankomen.

Luna was aan het rijden en keek — zoals de meesten — te veel naar haar telefoon. Ze zag de stoeprand niet. Ze ging eroverheen, verloor haar evenwicht, en de fiets kantelde.

Maar voor ze viel, reed Toena naast haar. Rustig, precies op het juiste moment, en ze stak haar hand uit. Niet om Luna te grijpen — dat werkt nooit bij fietsen — maar om haar een signaal te geven: ik ben hier, je bent niet alleen, kijk omhoog.

Luna keek omhoog. Ving haar balans op. Reed gewoon door.

Ping.

Het buisje aan Octo's riem lichtte op. Een klein bolletje glinsterende zeeschuim danste naar de bodem.

Iedereen keek.

"Dat was het?" zei Bas.

"Dat was het," zei Octo zacht. "Zo simpel is het. Niet het snelste zijn. Niet het stoerste zijn. Elkaár zien."

Vinn keek naar het buisje. Dan naar Toena. Dan naar zijn eigen handen op het stuur.

Voor het eerst die ochtend zei hij niets.

Het tweede oplaadmoment was aan het einde van de les, toen de groep terugreed naar de fietsenrekken en Vinn — zonder dat iemand het vroeg — zijn vaart minderden om op Fien te wachten, die een lekke band had en moeizaam meereed. Hij zei er niets over. Hij deed het gewoon.

Ping.

Twee bolletjes nu. Achttien te gaan.

Aan het einde van de les liep mevrouw Krab naast Octo terwijl de kinderen hun fietsen wegruimden.

"Morgen?" vroeg ze.

"Morgen," zei Octo. "Tarwestraat."

"En daarna?"

"En daarna verder. Elke dag een stuk dichterbij de Vortex. Elke dag een stukje meer in de batterij."

Mevrouw Krab zweeg even. "Octo."

"Ja?"

"Als dit werkt..." Ze keek hem aan. "Als dit echt werkt — zijn ze dan veilig? De kinderen?"

Octo keek naar zijn zeventien Superfietsers in wording, die lachten en elkaar nariepen en fietsen in de rekken smeten op manieren die zijn hart een beetje braken.

"Ze zijn veiliger dan gisteren," zei hij. "Dat is wat ik kan beloven."

Mevrouw Krab knikte. Het was het eerlijkste antwoord dat ze had kunnen krijgen, en ze wist het.

Octo keek omhoog naar de hemel. Ergens ver weg hoorde hij een geluid — laag en rommelend, als een donder zonder bliksem. Hij zweeg erover. Er was geen reden om hen al bang te maken.

Maar hij voelde het in zijn tentakels: de Vortex groeide. En elke dag die ze verloren, groeide hij harder.

HOOFDSTUK 3 – TARWESTRAAT: RECHTE LIJNEN & KIJKEN

Die ochtend was de hemel iets grijzer dan de dag ervoor. Octo voelde het in zijn tentakels terwijl hij van de fontein naar de Tarwestraat liep — een trilling, laag en ver weg, als iets wat ademhaalde onder de grond. Hij zei er niets over. Maar hij liep iets sneller dan normaal.

De Tarwestraat was een rechte straat.

Dat klonk eenvoudig. Dat was het niet.

Een rechte straat betekende dat je nergens kon verstoppen dat je niet goed reed. Een bocht vergeeft veel — je kunt je hoofd draaien, je evenwicht verplaatsen, doen alsof je bewust zo scheef reed. Maar een rechte straat legt alles bloot. Je zit te wiebelen of je zit niet te wiebelen. Je kijkt vooruit of je kijkt naar beneden. Er is geen tussenweg.

Octo had zijn tentakels uitgestrekt over het begin van de straat alsof hij de lucht aan het meten was, en hij knikte langzaam.

"Perfect," zei hij.

"Het is een straat," zei Bas.

"Het is een spiegel," zei Octo. "Jullie rijden, en de straat vertelt mij alles wat ik moet weten."

"Dat klinkt een beetje eng," zei Luna.

"Goed," zei Octo. "Fietsen is ook een beetje eng. Maar op de goede manier."

Ze stonden aan het begin van de Tarwestraat, zeventien fietsen op een rij, toen er een bestelwagen om de hoek kwam. Oranje. Met daarop het logo van de gemeente: een hamer boven een fiets, wat esthetisch gezien een vreemde keuze was.

De bestelwagen stopte.

De deur ging open.

En daar stond Dirk de Droge.

Hij was lang en mager, met een oranje hesje dat te groot was en een pen achter zijn oor en een gezicht dat permanent keek alsof iemand hem net verteld had dat zijn favoriete parkeerplaats opgeheven werd. Hij had een klembord. En hij had een blik die de zeventien kinderen één voor één opnam zoals een rechtbank bewijsmateriaal opneemt.

Zijn blik bleef hangen bij Octo.

"Wat," zei Dirk, "is dat?"

"Dat is onze fietscoach," zei Vinn.

"Uw fietscoach is een octopus."

"Hij is heel goed."

Dirk keek naar zijn klembord. Bladerde een pagina om. Bladerde terug. "Er staat nergens in het gemeentelijk fietsreglement dat octopussen als verkeerscoach mogen optreden."

"Er staat ook nergens dat het niet mag," zei Toena.

Dirk keek haar aan met de uitdrukking van iemand die net verloren heeft maar het nog niet toegeeft. "Ik houd u in de gaten," zei hij, wijzend naar Octo. Toen naar de kinderen. "En u. En u allemaal."

Hij stapte terug in zijn bestelwagen. Maar hij reed niet weg. Hij parkeerde vijftien meter verderop en bleef zitten.

"Negeert hem," zei mevrouw Krab droog. "Hij doet dit altijd."

De les begon.

"Regel één," zei Octo, terwijl hij voor de rij kinderen liep — schuifelde — en zijn tentakels op zijn rug probeerde te houden (twee weigerden mee te werken en zwaaiden vrolijk mee met elk woord). "Kijk vooruit. Niet naar uw voorwiel. Niet naar de grond. Niet naar uw telefoon."

Hij keek de rij langs. Drie kinderen stopten snel hun telefoon weg.

"Waarom vooruit?" vroeg Fien.

"Omdat uw ogen sneller zijn dan uw handen," zei Octo. "Als u naar uw voorwiel kijkt, ziet u pas een gevaar als u er al bijna in zit. Als u vooruitkijkt, hebt u tijd om te reageren."

"Hoeveel tijd?" vroeg Fien.

"Genoeg," zei Octo. "Bijna altijd genoeg."

"Bijna altijd?"

"Fietsen is geen wiskunde," zei Octo. "Er zijn geen garanties. Maar goed kijken maakt het verschil tussen 'bijna' en 'altijd'."

Ze reden de Tarwestraat in. Octo liep naast hen en keek. Echt keek — zijn ogen gingen van fietser naar fietser, van wiel naar hoofd naar handen.

De meesten keken te laag. Hij riep het rustig, twee, drie keer. "Luna — hoofd op. Bas — iets hoger. Ravi — je telefoon gaat erin als je hem nog één keer—"

"Ik keek een recept op," zei Ravi.

"Nu?"

"Ik wilde weten of chips in de oven kunnen."

"RAVI."

"Kunnen ze niet trouwens. Teleurstellend."

Halverwege de straat was er een jongen op een racefiets die langs hen flitste — snel, soepel, bijna geluidloos. Vinn draaide zijn hoofd. Zijn ogen lichtten op.

"Dat was—"

"Een fietspad," zei Octo. "Niet een circuit. Kijk vooruit, Vinn."

Vinn keek vooruit. Maar zijn nek wou nog even terugdraaien.

Maar halverwege de straat begon er iets te veranderen. Misschien was het de Schelp-Transformer die zijn werk deed. Misschien was het gewoon oefening. De kinderen begonnen hoger te kijken. Niet perfect — nooit perfect op de eerste dag — maar beter. Hun lijnen werden rechter. De ruimte tussen hen egalier.

En Octo zag iets wat hij nog nooit eerder op het droge had gezien: zeventien mensen die tegelijk in dezelfde richting keken. Samen. Als een formatie.

Ping.

De Vriendschapsbatterij lichtte op. Drie bolletjes nu.

Het echte probleem begon op de terugweg.

Joris — elf jaar, stevige bouw, altijd een beetje te hard van stapel — zag zijn telefoon trillen in zijn jaszak. En zonder nadenken — zo automatisch als ademen — haalde hij hem tevoorschijn.

Octo zag het. "Joris—"

Maar Joris keek al. Eén seconde. Twee.

Hij zag de stoepwand niet.

Zijn voorwiel raakte de rand, de fiets sloeg schuin, en Joris ging eraf. Niet hard — hij viel op zijn zij op het gras naast de stoep — maar hij viel wel.

Stilte.

Iedereen stopte.

Octo was al bij hem. Vier tentakels uitgestrekt, twee controleerden zijn knie, één zat om zijn schouder, één hing hulpeloos in de lucht.

"Gaaf het?" vroeg Octo.

Joris keek naar zijn geschaafde elleboog. Er zat een rode straal langs zijn onderarm. "Ja," zei hij. Zijn stem was klein.

"Goed," zei Octo. Hij stond op — of probeerde dat, met drie tentakels die de verkeerde kant op gingen — en keek de groep aan. Niemand lachte. Goed. "Heeft iedereen gezien wat er gebeurde?"

Stilte.

"Hij keek naar zijn telefoon," zei Toena.

"Hij keek naar zijn telefoon," beaamde Octo. "En daarvoor is het niet de schuld van zijn telefoon. Niet de schuld van de stoeprand. Niet de schuld van het gras. Wiens schuld is het?"

Joris keek naar de grond.

"Mijn schuld," zei hij zacht.

"En is dat erg?" vroeg Octo.

Joris keek op. "Ja?"

"Nee," zei Octo. "Het is gewoon informatie. Je weet nu wat er gebeurt. Wat doe je de volgende keer?"

Joris dacht na. "Niet naar mijn telefoon kijken."

"Klopt. En als je toch moet kijken?"

"Afstappen?"

"Perfekte Superfietser," zei Octo, en hij meende het.

In de oranje bestelwagen, vijftien meter verderop, zat Dirk de Droge. Hij keek door zijn voorruit naar de octopus die om een gevallen kind heen stond, en naar de zeventien andere kinderen die niet wegreden maar wachtten. Die luisterden.

Zijn klembord lag op zijn schoot. Zijn pen was op.

Hij fronste.

Er was iets aan dat tafereel wat hem niet beviel — niet op de manier waarop gevaarlijk rijgedrag hem niet beviel, maar op een diepere manier die hij niet meteen kon benoemen.

Hij pakte zijn klembord. Schreef: Verdachte activiteit. Tarwestraat. Nader onderzoek vereist.

Maar terwijl hij schreef, keek hij nog één keer.

De octopus gaf Joris een hand — vijf tentakels tegelijk, wat er belachelijk uitzag — en hielp hem overeind. Joris lachte.

Dirk klapte zijn klembord dicht.

Hij reed weg.

Na de les liep Octo naast mevrouw Krab terwijl de kinderen hun fietsen wegzetten.

"Hij gaat problemen maken," zei mevrouw Krab. Ze knikte in de richting van de verdwenen bestelwagen.

"Dat weet ik," zei Octo.

"Wat ga je doen?"

Octo dacht na. "Hetzelfde als altijd," zei hij. "Gewoon blijven rijden. De beste reactie op iemand die zegt dat je niet kunt, is laten zien dat je kunt."

Mevrouw Krab keek hem even aan. "Dat is best wijs voor een octopus die net een lantaarnpaal heeft omhelsd."

"Dat was een veiligheidsgreep," zei Octo waardig.

"Ja," zei mevrouw Krab. "Dat zei je gisteren ook."

En ze liep weg, en Octo ving — hij was er bijna zeker van — een glimlach op haar gezicht.

Bijna zeker.

Octo bleef even alleen op de lege Tarwestraat staan. Rechts van hem: de kant waar Dirk verdwenen was. Links: de richting van de Paalstraat, morgen. Hij keek naar zijn tentakels. Drie van de acht waren nog steeds een beetje nat van de fontein. Goed.

Hij liep terug. Morgen: de Paalstraat. En remmen.

HOOFDSTUK 4 – PAALSTRAAT: REMMEN & GEVEN & NEMEN

De Paalstraat was smaller dan de Tarwestraat, met geparkeerde auto's aan beide kanten en een stoep die het fietspad halveerde bij de kruising. Het was precies het soort straat waar mensen dachten dat niks kon gebeuren, en waar daardoor van alles kon gebeuren.

Joris had een pleister op zijn elleboog. Hij liet hem zien aan Ravi, die knikte alsof het een onderscheiding was.

"Vandaag leren we remmen," zei Octo.

"Kunnen we al remmen," zei Vinn.

"Kunnen jullie stoppen," zei Octo. "Dat is niet hetzelfde als remmen."

Vinn keek hem aan met de uitdrukking van iemand die niet begrijpt wat het verschil is maar het ook niet wil vragen.

Toena stak haar hand op. "Wat is het verschil?"

"Stoppen is wat je doet als je al weet dat je moet stoppen," zei Octo. "Remmen is wat je doet als je het niet verwachtte."

Hij liet zijn blik langs de rij kinderen gaan. "Vandaag oefenen we het tweede."

De oefening was eenvoudig: rijden in een rij, en op Octo's signaal — een korte, harde klap van zijn tentakel op een verkeersbord — zo snel mogelijk stoppen. Zonder vallen. Zonder de achterman aanrijden. Zonder gillen.

Die laatste eis was optimistisch.

De eerste poging: Octo klapte. Vier kinderen stopten correct. Drie stopten te laat en reden bijna in de voorligger. Vinn stopte helemaal niet en reed netjes het kruispunt op voor hij besepte dat de oefening begonnen was.

"VINN."

"Ik zag het signaal niet!"

"Mijn tentakel was zo groot als jouw fiets."

"Er reed een vrachtwagen langs. Die had een laadbak die—"

"Vinn."

"Hij was echt heel interessant."

"VINN."

Vinn zuchtte. "Oké. Ik keek de verkeerde kant op."

Een kat sloop langs de stoep.

Octo zag haar. De kat zag Octo. Er was een korte, ijskoude seconde van oogcontact, en toen sprong Octo achteruit, gleed over zijn eigen tentakels, en hing halverwege aan het verkeersbord voor hij zichzelf tot stilstand bracht. Hij hing er even aan — drie tentakels, één been op de grond, twee armen wapperend in de wind.

"Dat was een veiligheidsgreep," zei hij.

"Daar geloven we niks meer van," zei Ravi.

De tweede en derde poging gingen beter. De vierde poging ging iedereen correct — zelfs Vinn, die nu actief naar Octo's tentakel keek in plaats van naar voorbijrijdend vrachtverkeer.

"Goed," zei Octo. "Nu de echte reden voor remmen. Geven en nemen."

"Geven en nemen?" zei Bas.

"In het verkeer ben je nooit alleen," zei Octo. "Er zijn andere fietsers. Voetgangers. Auto's. Soms loslopende honden."

"Honden?" zei Fien.

"Honden," bevestigde Octo. "De wereld geeft jou ruimte — maar dan moet jij ook ruimte geven. Dat is geven en nemen."

Hij wachtte even. "En als iemand je de ruimte niet geeft — remmen. Altijd remmen. Nooit aannemen dat de ander wel uitwijkt."

En toen, alsof het verhaal hem zelf aanvulde, kwamen er twee dingen tegelijk.

Eerst: een loslopende hond. Een grote, bruine hond zonder leiband, die enthousiast de Paalstraat in galoppeerde met de uitdrukking van een dier dat nergens naartoe moet maar er wel héél snel naartoe gaat.

Tegelijkertijd: Joris, die vooraan reed, zag de hond en remde — correct, netjes, precies zoals geoefend. Maar de kinderen achter hem zagen Joris remmen en reageerden allemaal tegelijk: wielen piepten, fietsen sloegen schuin, iemand riep iets, iemand anders reed de stoep op.

Het was chaos. Goeie chaos — niemand viel — maar chaos.

Behalve Toena.

Toena, die altijd iets verder vooruitkeek dan de anderen, had de hond al gezien voor Joris remde. Ze had haar snelheid al verminderd. Ze reed kalm naar de zijkant, stapte af, knielde, en stak haar hand uit.

De hond stormde recht op haar af.

Iedereen hield de adem in.

De hond stopte.

Snuffelde.

Likte haar hand.

Kwispelde.

En draafde weg.

Stilte.

"Hoe deed je dat?" vroeg Luna.

Toena stond op. Ze keek naar haar hand. Ze had zelf ook niet helemaal verwacht dat het zou werken. "Ik... keek hem aan," zei ze. "En ik stond gewoon stil. En ik wachtte."

"Dat is precies wat je moet doen," zei Octo zacht.

Iedereen keek naar hem.

"In het verkeer én met honden," zei hij. "Paniek maakt alles erger. Kijken, stoppen, wachten — dat lost meer op dan hard rijden en hopen."

Hij keek naar Toena. Ze stond daar nog steeds, haar hand een beetje nat van hondenliksels, en er was iets veranderd aan haar. Ze stond rechter. Iets minder ingetrokken.

Ping ping.

Twee bolletjes tegelijk. De batterij was nu voor een kwart gevuld — vijf van de twintig.

"Dat was moedig," zei Octo zachtjes tegen Toena, terwijl de anderen hun fietsen terugzetten.

Toena schudde haar hoofd. "Ik was gewoon... er stond geen brug."

Octo keek haar aan. "Wat?"

"Ik ben bang voor bruggen," zei ze, alsof ze een medische diagnose meedeelde. "En voor rotondes. Alles waar ik aan de rand kan rijden en er dan af kan gaan. Bij de hond was er geen rand."

Octo dacht hier even over na. "En als er wél een rand is?"

Toena zweeg.

"Dan kijk ik te veel naar de rand," zei ze ten slotte.

Octo knikte langzaam. "Morgen," zei hij, "gaan we naar een brug."

Toena's gezicht werd wit. "Morgen al?"

"Morgen," zei Octo. "Maar niet nu. Vandaag heb je iets gedaan wat niemand anders deed. Dat mag je even laten bezinken."

Toena keek naar de straat waar de hond verdwenen was. Dan naar haar hand. Dan naar Octo.

"Je bent zelf ook ergens bang voor," zei ze — niet als vraag, maar als vaststelling.

Octo keek de andere kant op. "Alle Superfietsers zijn ergens bang voor," zei hij. "Dat maakt niet uit. Wat maakt is of je toch rijdt."

Het was geen antwoord op haar vraag. Ze wisten het allebei.

Maar ze liet het gaan.

Die avond, terwijl de kinderen naar huis fietsten, bleef Octo achter op de Paalstraat. Hij stond in het midden van de lege straat en keek naar de Vriendschapsbatterij. Vijf bolletjes. Van de twintig die nodig waren.

Nog ver. Maar verder dan gisteren.

Van ergens verderop klonk een laag, rommelend geluid. Octo keek op. De lucht was helder, geen wolken te bekennen.

Maar toch.

Hij hoorde het. De Vortex. Niet met zijn oren — met zijn tentakels. Alsof de trilling van het monster door de grond reisde, door de tegels, omhoog langs zijn armen.

Sneller, fluisterde iets in zijn hoofd. Sneller.

Octo keek naar de Schelp-Transformer. Hield hem omhoog in het licht van de straatlantaarn. Het blauwe licht was iets minder fel dan gisteren. Iets minder.

Hij had een paar weken. Misschien minder.

Ze moesten harder werken. Morgen: Brug 13.

HOOFDSTUK 5 – BRUG 13: HOOGTE & VERTROUWEN

Brug 13 zag er niet bijzonder uit.

Het was een gewone stenen brug over een gewone gracht, niet hoger dan twee meter boven het water, met een ijzeren leuning aan beide kanten en een fietspad van anderhalve meter breed. Honderden mensen fietsten er elke dag overheen zonder erbij na te denken.

Toena stond aan het begin van de brug en bewoog niet.

"Het is een kleine brug," zei Vinn, naast haar.

"Ik weet het," zei Toena.

"Je kunt er bijna niet af vallen."

"Bijna," zei Toena.

Vinn keek naar de brug. Dan naar Toena. Dan naar Octo, met de uitdrukking van: help.

Octo had geweten dat dit het moeilijkste hoofdstuk zou worden — niet omdat de brug gevaarlijk was, maar omdat angst zich niet laat overtuigen met feiten. Toena wist dat de brug veilig was. Toena wist dat ze goed kon fietsen. Toena wist dat de kans dat ze eraf viel minuscuul was.

Ze wist het allemaal. En toch stond ze aan het begin van de brug en bewoog ze niet.

"Toena," zei Octo zacht. "Mag ik je iets vertellen?"

Ze keek hem aan.

"Ik ben bang voor droge voeten," zei hij.

Stilte.

"Dat... is heel anders," zei Toena.

"Is het dat?" zei Octo. "Voor mij is het net zo echt als jouw brug. Als mijn huid te lang droog is, begin ik me voor te stellen hoe het voelt als ik uitdroog. Als ik verdwijn. Als ik nooit meer terugkom naar Octopolis." Hij pauzeerde. "Het is niet logisch. Ik weet dat ik niet in een paar uur uitdroog. Maar het voelt zo."

Toena keek naar de brug. Dan naar hem.

"Hoe ga je er dan mee om?"

"Ik kijk niet naar mijn huid," zei Octo. "Ik kijk naar wat ik aan het doen ben. Ik kijk naar de volgende stap. En daarna de volgende."

Ze probeerden het in stappen.

Eerst: gewoon naast de fiets de brug oplopen. Niet rijden. Alleen lopen. Toena deed het, met haar fiets aan de hand, stap voor stap, terwijl de rest wachtte. Ze haalde het andere einde. Keek achterom.

"Goed," zei Octo. "Hoe was dat?"

"Niet zo erg," zei Toena. "Als ik naar de overkant keek."

"Niet naar beneden."

"Niet naar beneden."

Tweede stap: rijden, maar langzaam. Stapvoets. Toena stapte op haar fiets. Haar handen waren wit op het stuur. Ze keek recht vooruit — niet naar de leuning, niet naar het water, naar de overkant. Naar het einde van de brug.

Ze reed.

Niemand zei iets. Zelfs Ravi niet, en dat was uitzonderlijk.

Ze haalde de overkant. Haar fiets stopte. Ze bleef even zitten.

Dan: "Oké."

Ping. De batterij lichtte op — zes bolletjes nu. Niet door haar prestatie alleen, maar door de manier waarop de rest van de klas keek. Zestien kinderen die hun adem inhielden, zestien gezichten vol aandacht en zorg. Dat was ook verbinding. Dat was ook magie.

De derde poging was normaal rijden. Niet langzaam, gewone snelheid. Octo reed — nou ja, fietste niet, want Octo had geen fiets, dus hij rende naast haar — en hield haar tempo bij.

"Kijk naar mij," zei hij.

"Wat?"

"Kijk naar mij, niet naar de brug. Ik ben aan de overkant."

Toena keek naar Octo. Octo holde zijn tentakels wild op en neer in een poging zijn benen sneller te laten gaan, verloor bijna zijn evenwicht bij de rand — hij keek zelf heel even naar het water en verstijfde één seconde — en herstelde zich net op tijd.

Toena haalde de overkant.

Ze lachte. Niet heel groot, maar het was een echte lach.

"Jij was ook bang," zei ze.

"Kort," zei Octo waardig.

"Lang genoeg."

"Dat was een—"

"Een veiligheidsgreep, ja, ik weet het."

Ping. Zeven bolletjes nu.

De rest van de les verliep rustig. Iedereen fietste de brug over, heen en terug, twee keer drie keer. Na de derde keer kletste Vinn zijn bel, Ravi riep iets onverstaanbaars, en Bas maakte per ongeluk een wheelie die per ongeluk perfect uitkwam.

Maar het echte moment van die dag was niet op de brug.

Het echte moment was erna, toen de kinderen aan het uitrijden waren en Octo bij de leuning bleef staan en naar het water keek. Het grachtwater was donker en kalm. Hij kon zijn spiegelbeeld zien — paars, een beetje sjofel, tentakels in alle richtingen.

Ergens ver beneden, wist hij, was Octopolis. Te ver om te voelen, maar niet te ver om aan te denken.

Hij miste het.

Niet op een manier die pijn deed — op een manier die hem herinnerd waarvoor hij dit deed. De gekleurde straten. De geur van zout en zeewier. De andere octopussen die langs hem heen fietsten en riepen en lachten en nooit stilstonden.

"Octo?"

Hij draaide zich om. Toena stond achter hem. Ze had haar fiets al weggebracht en was teruggekomen.

"Wat doe je?"

"Naar huis kijken," zei hij.

Ze keek naar het water. Dan naar hem. "Heb je heimwee?"

Het was zo'n directe vraag dat hij geen tijd had om er omheen te fietsen. "Ja," zei hij.

"Hoe lang ben je al weg?"

"Vijf dagen." Hij zweeg even. "Het voelt langer."

Toena keek naar het water. "Mijn oma is vorig jaar verhuisd naar een verzorgingstehuis," zei ze. "Ik mis haar ook. Elke dag."

"Kom jij haar soms tegen?"

"Ja. Maar niet elke dag." Ze zweeg. "Dat helpt. En tegelijk helpt het niet."

Octo keek naar haar. Hij begreep precies wat ze bedoelde, en tegelijk wist hij dat hij het haar niet kon uitleggen. Sommige gevoelens zijn zo groot dat ze eruitzien als tegenstrijdigheden, terwijl ze eigenlijk gewoon groot zijn.

"Dank je," zei hij.

"Waarvoor?"

"Dat je terug bent gekomen om dat te zeggen."

Toena haalde haar schouders op, maar ze keek hem aan toen ze het deed — niet weg. "Je reed ook naast mij op de brug," zei ze eenvoudig.

Ze fietste weg.

Ping. Octo keek naar het buisje. Acht bolletjes nu.

Octo bleef nog even staan bij de leuning. Het water rimpelde zachtjes in de wind.

Ze kwamen er.

HOOFDSTUK 6 – WEZELSEBAAN & BRUG 14: SNELHEID & CONTROLE

De dag na de brug was Toena de eerste die aankwam. Ze stond aan het begin van de Wezelsebaan toen Octo er nog niet eens was, haar fiets al klaar, haar ogen al op de weg. Ze zei niets over de brug. Ze hoefde niets te zeggen.

De Wezelsebaan was de langste straat tot nu toe, en de breedste, en de straat met het meeste verkeer. Er reden auto's. Er reden andere fietsers. Er was een stuk waar het fietspad tijdelijk verdween achter een bouwwerf en je even op de rijbaan moest.

Vinn zag dat laatste en zijn ogen lichtten op.

"Rijbaan," zei hij.

"Ja," zei Octo.

"Wij rijden op de rijbaan?"

"Kort. En netjes. En samen."

"Maar toch de rijbaan."

"Vinn," zei Octo. "Dit is geen uitnodiging om te racen."

"Ik ga niet racen."

"Je kijkt alsof je gaat racen."

"Dit is gewoon mijn gezicht."

Octo keek naar mevrouw Krab. Mevrouw Krab keek terug met een uitdrukking van: hij gaat racen.

De les van de dag was snelheid en controle — niet hoe snel je kon gaan, maar hoe bewust je je snelheid koos. Octo had het uitgelegd voor ze vertrokken:

"Snelheid is geen doel. Snelheid is een instrument. Soms moet je sneller rijden — om mee te gaan met het verkeer, om een gevaarlijk stuk snel te passeren. Soms moet je trager rijden — in een smalle straat, bij een oversteekplaats, als je niet zeker bent. De kunst is weten wanneer wat."

"En als je het niet weet?" vroeg Fien.

"Dan kies je voor trager," zei Octo. "Altijd."

Vinn mompelde iets.

"Wat zei je?" vroeg Octo.

"Ik zei: tenzij je te traag bent voor het verkeer."

"Dat is een uitzonderingsgeval."

"Er zijn veel uitzonderingsgevallen."

"Vinn," zei Octo geduldig, "wat is sneller: goed aankomen of snel starten?"

Vinn dacht na. "Goed aankomen."

"Juist."

De eerste helft van de Wezelsebaan verliep correct. Iedereen reed in een nette rij, handgebaren voor afslaan, ogen vooruit, ruimte bewaard. Zelfs Ravi had zijn chips opgeborgen — wat een historisch moment was.

Maar toen kwamen ze bij de bouwwerf.

Het fietspad werd smaller. Dan smaller. Dan verdween het helemaal achter een rij oranje hekken, en een bord zei: FIETSERS VOLGEN RIJBAAN.

En achter de rijbaan, aan de overkant van de bouwwerf, was Brug 14.

En net voor de brug stond een oranje bestelwagen dwars op de weg geparkeerd.

Vinn stond vooraan. Zijn helm stond nog steeds achterstevoren — Octo had het hem al vijf keer gezegd, maar Vinn bleef volhouden dat hij er beter mee kon kijken.

Dirk de Droge stond naast de bestelwagen met zijn klembord. Hij keek naar hen. Ze keken naar hem.

"U mag hier niet zijn," zei Dirk.

"Wij mogen hier precies zijn," zei mevrouw Krab. "Dit is een openbare weg."

"Zeventien fietsen op de rijbaan vormt een gevaar voor het verkeer."

"Als u uw bestelwagen weghaalt is er ruimte genoeg."

Dirk keek naar zijn klembord. "Ik doe een veiligheidscontrole."

"Van de brug?"

"Van het algemeen verkeersgedrag in deze zone."

Mevrouw Krab keek hem lang aan. "Dirk," zei ze — en ze kende zijn naam, wat hem zichtbaar verraste — "wij fietsen hierdoor. Als u een probleem hebt, kunt u dat indienen bij de gemeente. Nu mag u uw bestelwagen wegzetten."

Dirk keek haar aan. Keek naar de kinderen. Keek naar Octo, die zo stil mogelijk probeerde te staan, wat betekende dat vijf tentakels zenuwachtig wiebelden.

Hij stapte in zijn bestelwagen en reed hem opzij.

Maar hij bleef wel staan kijken.

Vinn wachtte tot iedereen op de rijbaan was, en toen — precies op het moment dat Octo zijn blik even afwendde — trapte hij harder.

Niet veel harder. Net genoeg.

Hij reed weg van de groep. Tien meter. Vijftien.

"VINN."

Vinn keek achterom — dit was fout nummer één — en glimlachte — dit was fout nummer twee — en trapte nog een keer extra — dit was fout nummer drie — en zag de auto niet die achter hem reed.

Hij zag hem bijna niet.

De auto toeterde. Vinn stuurde abrupt naar rechts. De auto reed voorbij. Vinn remde, langzaam, zijn hart bonkend in zijn keel.

De groep was tot stilstand gekomen. Iedereen keek.

Octo liep — nee, rende — naar Vinn toe. Drie tentakels voor de balans, vier wild wapperend, één die per ongeluk het stuur van een geparkeerde fiets pakte en hem meesleurde.

"Gaaf het?" vroeg Octo.

"Ja," zei Vinn. Zijn stem was vlakker dan normaal.

"Goed." Octo ademde. "Goed."

Ze stonden even samen. De auto was allang weg. Het verkeer reed door. De zon scheen.

"Ik wist dat hij er was," zei Vinn na een tijdje.

"Dat geloof ik niet," zei Octo.

"Ik had hem al—"

"Vinn." Octo keek hem recht aan. Zijn ogen — groot, geel, octopusachtig — lieten niet los. "Stoer zijn is niet erg. Maar stoer zijn is niet hetzelfde als goed zijn. En goed zijn maakt je veiliger. Voor jezelf. En voor de mensen achter je."

Vinn keek naar de groep. Zestien kinderen die hem aankeken. Niet boos. Niet lachend. Gewoon: kijkend.

"Ze fietsen allemaal achter jou aan," zei Octo zacht. "Wat jij doet, doen zij. Dat is leiderschap. En leiderschap is een verantwoordelijkheid."

Stilte.

Ravi stak zijn hand op. "Mag ik een chip eten?"

"Nu niet, Ravi," zei mevrouw Krab.

"Was gewoon om de sfeer te breken."

Vinn snoof — het was bijna een lach. Hij rechtte zijn schouders, pakte zijn stuur weer vast, en keek vooruit.

"Oké," zei hij. "We rijden door."

Brug 14 was hoger dan Brug 13 en smaller. Toena remde licht bij het begin — maar reed door. Haar ogen recht vooruit, haar handen vast, haar snelheid gelijkmatig.

Ze haalde de overkant zonder te stoppen.

Octo zei niets. Hij hoefde niets te zeggen.

Ping ping ping.

Elf bolletjes. Meer dan de helft.

Op de terugweg reed de groep rustig naast elkaar — niet in een rij, maar in kleine groepjes, pratend, lachend. Vinn reed naast Toena en zei iets wat Octo niet kon horen. Toena lachte.

Dirk de Droge's bestelwagen stond nu verderop in de straat. Octo keek even zijn kant op.

Dirk keek terug.

Er was iets veranderd aan zijn blik — nog steeds argwanend, maar iets anders erin. Iets wat Octo niet helemaal kon duiden.

Hij had geen tijd om er lang bij stil te staan. De batterij was meer dan halfvol. De Schelp-Transformer was weer een tikje minder fel.

Morgen: de rotonde.

Octo zuchtte diep.

Rotondes waren zijn minst favoriete uitvinding van de mensheid.

HOOFDSTUK 7 – ROTONDE VERBERTSTRAAT: RONDONOM & GEDULD

Octo had de vorige avond drie uur lang op internet gezocht naar hoe je een rotonde uitlegt aan kinderen.

Hij had zeventien verschillende filmpjes bekeken. Hij had aantekeningen gemaakt. Hij had een diagram getekend, en een reservediagram, en nog een reservediagram voor het geval de eerste twee verloren gingen (wat ze deden — hij had ze per ongeluk in de fontein laten vallen).

Hij was er klaar voor.

Of hij dacht dat hij er klaar voor was.

Tot hij de Rotonde Verbertstraat zag.

De Rotonde Verbertstraat was niet gewoon een rotonde. Het was een vijfarmige rotonde — vijf straten die er uitkwamen — met een fietspad dat apart liep van de rijbaan, maar dan weer niet helemaal apart omdat er een stuk was waar voetgangers ook liepen en er een zebra was en een bord dat drie dingen tegelijk zei die met elkaar in tegenspraak waren.

"Dit," zei Octo, "is een monster."

"Het is een rotonde," zei mevrouw Krab.

"Een rotonde met vijf armen."

"Zoals jij."

"Ik heb acht armen en zelfs ik vind dit te veel."

De theorie duurde tien minuten. Octo legde het uit — voorrang van links, altijd rechts rijden, uitkijken voor afslaande auto's, oogcontact met chauffeurs, signaleren — en zijn tentakels deden precies het tegenovergestelde van wat hij bedoelde. Hij wees naar rechts en drie armen wezen naar links. Hij wees omhoog om de rotonde te schetsen en twee tentakels sloegen samen in een klap waardoor zijn aantekeningen van de grond af vlogen.

"Kan iemand dat pakken?" zei Octo.

Ravi raapte de aantekeningen op. Las ze. "Dit is gewoon een cirkel met pijltjes."

"Dat is precies wat een rotonde is."

"Dan had je minder uitleg nodig."

"De uitleg was voor de vijf armen."

"Het zijn gewoon straten, Octo."

"Ravi," zei Octo geduldig, "als jij vijf tentakels tegelijk probeert te besturen terwijl er iemand anders ook probeert jouw tentakels te gebruiken, vertel me dan hoe eenvoudig dat is."

Ravi dacht even na. "Geef toe, dat is een goed punt."

Toena stak haar hand op.

"Ik ga als eerste," zei ze.

Iedereen keek haar aan. De rotonde had vijf armen. Toena was bang voor rotondes. Ze hadden het gisteren nog over de brug gehad.

"Zeker?" zei Octo.

"Als ik nu niet ga, ga ik nooit." Ze haalde diep adem. Keek de rotonde in — niet naar de rand, maar naar de overkant. Trapte weg.

Ze reed de rotonde in. Signaleerde. Keek naar links. Hielden haar lijn. Reden het tweede uitstapje en... waren eruit. Aan de goede kant. Op de goede weg.

Ze stopte even. Keek achterom.

"Het is gewoon een grote cirkel," zei ze.

"Ja," zei Octo. "Dat is alles."

De eerste poging van de groep was spectaculair.

Bas reed de rotonde in, zag een auto aankomen, remde te abrupt, en zijn fiets schoof in een halve cirkel de verkeerde kant op. Hij stond nu op de rotonde maar keek de verkeerde richting uit.

"Welke richting ga ik nu op?" riep hij.

"Rechts!" riep Octo.

"Mijn rechts of de rotonde zijn rechts?"

"DE ROTONDE HEEFT GEEN RECHTS, RIJDT GEWOON—" Octo stopte. Ademde. "Sorry. Rijdt gewoon mee in de richting van de andere fietsers."

"Er zijn geen andere fietsers."

"Rijdt in de richting van linksom."

"Uw links of mijn links?"

Octo sloot zijn ogen. Diep inademen. Diep uitademen. Hij opende zijn ogen weer. Twee tentakels hadden zich in die tijd verstrikt in zijn eigen riem.

De tweede poging was beter. De derde poging was goed. De vierde poging was bijna perfect — tot Ravi halverwege de rotonde besloot te eten.

"RAVI."

"Ik had honger!"

"U rijdt op een rotonde!"

"Het is een kleine hap!"

"U heeft één hand op het stuur en eten in de andere!"

"Dat is technisch gezien nog steeds een hand op het stuur."

"RAVI—"

"Oké, oké." Ravi stopte de chips weg. "Maar voor de goede orde: ik hield perfect mijn lijn."

"Dat klopt," zei Vinn, die net achter hem reed. "Dat was eigenlijk indrukwekkend."

"Dank u."

"Dat verandert niks," zei Octo.

Ergens tijdens de vijfde poging gebeurde er iets met de rotonde zelf.

Octo probeerde voor de groep uit te rijden — want hij had besloten dat voordoen beter was dan uitleggen — en hij nam de rotonde in op de juiste plek, keek naar links, zag dat het vrij was, en reed in.

Wat hij niet had berekend: zijn tentakels.

Op het droge waren zijn tentakels al onvoorspelbaar. In een rotonde, met de draaiende beweging, met de neiging om te kijken naar alles tegelijk — het werd te veel.

Tentakel één pakte de fietsleuning van een geparkeerde fiets.

Tentakel drie sloeg per ongeluk tegen het stoeprandje.

Tentakel vijf wees de goede richting uit als een overenthousiaste wegwijzer.

Tentakel zeven greep een lantaarnpaal vast.

Tentakel acht deed... niemand wist precies wat tentakel acht deed, maar hij zat ergens rond een verkeerbord.

Octo stond stil in het midden van de rotonde, vastgesnoerd aan drie dingen tegelijk, zijn lichaam als een levende spaghetti-junction.

De kinderen keken.

Er viel een stilte.

En toen barstten ze allemaal tegelijk in lachen uit. Niet gemeen — echt, warm lachen, het soort lachen dat niet kan stoppen, dat van het ene kind naar het andere springt als een vonk.

Luna spreidde haar armen. Wapperde ze in alle richtingen. "Ik ben Octo op de rotonde!" Fien deed mee, beide armen omhoog, een been schuin — en ze verloor bijna haar evenwicht, wat het nog grappiger maakte.

Octo hing daar een moment tussen de lantaarnpaal en het verkeersbord.

Dan begon hij zelf ook te lachen.

"Dit," zei hij, terwijl hij zich langzaam losmaakte, tentakel per tentakel, "was een demonstratie van wat je NIET moet doen."

"Dat was de beste les tot nu toe," zei Luna, nog steeds proestend.

"Ik stem daarvoor," zei Fien.

"Absoluut!" zei Ravi.

Maar na het lachen kwamen de herhalingen, en na de herhalingen kwamen de verbeteringen. Iedereen reed de rotonde drie keer over, en de derde keer was iedereen goed. Echt goed — kijken, wachten, rijden, signaleren, uitrijden.

Octo stond aan de kant en keek.

Ze waren goed aan het worden. Niet perfect — dat was nooit het doel — maar goed. Bewust. Sámen.

Ping ping ping ping.

Vijftien bolletjes. Driekwart vol.

Mevrouw Krab kwam naast hem staan. "Ze zijn klaar voor de grote wegen," zei ze.

"Bijna," zei Octo.

"Wanneer weet je wanneer ze klaar zijn?"

Octo keek naar zijn leerlingen. Naar Vinn die Joris aanwees hoe hij moest signaleren. Naar Toena die Luna uitlegde waarom ze naar links keek voor ze de rotonde in reed. Naar Ravi die... Ravi die daadwerkelijk iemand uitlegde hoe het werkte, met een chip in zijn hand die hij maar niet opat. Kapitein Schelvis zou dit prachtig hebben gevonden, dacht Octo. Of hij zou er een manier van maken om er zelf in de weg te staan. Waarschijnlijk allebei.

"Als ze het aan elkaar beginnen uit te leggen," zei Octo. "Dan zijn ze klaar."

Mevrouw Krab knikte. Ze zweeg even. "De batterij is driekwart vol."

"Ja."

"Hoelang nog?"

"Twee lessen. Drie als er tegenslag is."

"En als er veel tegenslag is?"

Octo dacht aan de Schelp-Transformer, aan het licht dat dimde. "Dan rijden we sneller."

Terwijl ze hun fietsen aan het wegzetten waren, liep Ravi naast Octo.

"Octo."

"Ravi."

"Mag ik iets zeggen?"

"Ja."

Ravi keek naar de rotonde, nu leeg en gewoon. "Ik dacht eerst dat dit allemaal... je weet wel. Niet echt was. Het verhaal over Octopolis en de Vortex en zo."

"En nu?"

Ravi haalde zijn schouders op. "Nu weet ik het niet." Hij zweeg. "Maar ik denk: als het niet echt is, dan is het fietsen toch nog goed geweest. En als het wél echt is..." Hij keek Octo aan. "Dan blij ik dat je ons gekozen hebt."

Octo keek hem lang aan.

"Jullie kozen mij ook," zei hij.

Ravi knikte en stak zijn hand uit. Octo pakte hem — met de juiste tentakel ditmaal, de eerste keer dit week.

"Nu mag ik mijn chips eten," zei Ravi.

"Nu mag je je chips eten," bevestigde Octo.

Ze stonden een moment stil. In de verte piepte de Schelp-Transformer — zacht, amper hoorbaar, maar Octo hoorde het.

Hij legde zijn hand op het apparaat aan zijn riem. Het licht was merkbaar zwakker dan gisteren.

Morgen. De grote kruispunten.

HOOFDSTUK 8 – JOZEF HENDRICKXSTRAAT & EDUARD STEURSSTRAAT: VOORRANG & SAMEN

Er zijn lessen die je kunt uitleggen. En er zijn lessen die je moet beleven.

Voorrang was een van de tweede soort.

Octo had het uitgelegd op het schoolplein — wie voorrang heeft wanneer, hoe je het herkent, wat de tekens zijn, hoe je oogcontact maakt met een bestuurder zodat jullie allebei weten wie er rijdt. Het was goed uitgelegd. Iedereen knikte.

En dan kwamen ze bij de kruising van de Jozef Hendrickxstraat en de Eduard Steursstraat, en was er een auto, en niemand wist meer wie voorrang had.

"Wij," zei Vinn.

"Zij," zei Toena.

"Ik dacht dat de borden—" begon Joris.

"Er is hier geen bord," zei Luna.

"Dan is het rechts voor links," zei mevrouw Krab.

"Zij komen van rechts," zei Bas.

"Wij ook een beetje," zei Ravi.

"Dat is niet hoe het werkt," zei Fien.

Ondertussen stond de auto stil. De chauffeur keek naar de zeventien kinderen. De zeventien kinderen keken naar de auto. De auto zette zijn richtingaanwijzer aan. Links. Dan rechts. Dan uit.

Octo ademde diep in.

"Stop," zei hij. "Iedereen stop."

Ze stonden aan de kant en Octo legde het opnieuw uit. Rustig. Stap voor stap. Met zijn tentakels als visuele hulp — wat dit keer voor eens werkte, omdat hij ze kon uitstrekken in vier richtingen tegelijk en daadwerkelijk een kruispunt kon nabootsen.

"Voorrang lees je," zei hij. "Je kijkt naar borden. Als er geen borden zijn, is het rechts voor links. Maar voorrang is nooit een wedstrijd. Voorrang is een afspraak. En afspraken werken alleen als allebei de partijen ze houden."

"En als de ander de afspraak niet houdt?" vroeg Vinn.

"Dan wijkt u," zei Octo.

"Ook al heb ik voorrang?"

"Altijd. Gelijk hebben en levend zijn is beter dan gelijk hebben en gevaarlijk."

Vinn kauwde hierop. "Dat is een rare zin."

"Maar klopt hij?"

"...Ja."

Ze oefenden kruispunten. Eén voor één, dan in groepjes van twee, dan allemaal tegelijk — wat eruitzag alsof iemand een zak rijwielen in de lucht had gegooid — maar langzaam werd het ordelijker.

Octo liep van kruispunt naar kruispunt en keek. Hij zag de dingen die goed gingen: kinderen die stopten en keken voor ze reden. Kinderen die oogcontact maakten. Kinderen die wachtten ook als ze eigenlijk voorrang hadden, omdat ze niet zeker waren.

En hij zag de dingen die nog fout gingen: Vinn die een keer te snel aanreed, Joris die zijn bel gebruikte als vervanging voor kijken, twee kinderen die tegelijk afreden van hetzelfde kruispunt.

Maar niemand botste. Niemand viel.

Het echte moment van dit hoofdstuk begon niet met een kruispunt maar met een probleem.

Ze waren halverwege de Eduard Steursstraat toen de Schelp-Transformer een geluid maakte dat hij nog nooit eerder had gemaakt. Een zacht, hoog gepiep, als een batterij die bijna leeg is. Octo pakte hem snel — voelde het meteen: koeler. Minder licht.

Hij stopte midden op het fietspad.

Mevrouw Krab reed naast hem. "Octo?"

"Moment," zei hij. Hij keek naar de Schelp-Transformer. Het blauwe licht flikkerde. Niet constant — maar flikkerde. Eén keer. Twee keer. Dan constant.

Zijn tentakels bewogen onrustig. Als de Transformer het begaf — als het licht uitging voor de batterij vol was — dan was de magie onvolledig. En onvolledige magie kon de Vortex niet verslaan.

"Octo." Het was Toena. Ze was naast hem komen staan, haar fiets achter haar aangesleurd. "Wat is er?"

"De Transformer verliest kracht," zei hij.

Ze keek naar het ding in zijn hand. "Hoe lang nog?"

"Ik weet het niet. Niet lang." Hij keek naar de batterij. Vijftien bolletjes. Nog vijf nodig. "We moeten sneller gaan."

"Hoeveel sneller?"

"Vandaag. We moeten het vandaag volledig krijgen."

Toena keek naar de groep. Zeventien kinderen die midden op de Eduard Steursstraat stonden en niet goed begrepen wat er aan de hand was.

"Dan gaan we harder werken," zei ze eenvoudig.

Ze gingen harder werken.

Niet sneller rijden — beter rijden. Voller rijden. Toena organiseerde het — want Toena was de strateeg, ook al had ze dat woord nooit voor zichzelf gebruikt. Ze verdeelde de kinderen in groepjes. Elk groepje een ander kruispunt. Herhalen, herhalen, herhalen.

Octo liep van groepje naar groepje. Keek. Corrigeerde. Begeleidde.

En iets bijzonders gebeurde.

De kinderen begonnen elkaar te helpen. Niet omdat Octo het vroeg. Gewoon: Vinn zag dat Joris zijn richtingaanwijzer vergat en zei het rustig. Luna hield haar hand omhoog voor een auto zodat Fien veilig kon oversteken. Bas wachtte op een jongere klasgenoot die wat trager was.

Ping ping ping ping ping.

Twintig bolletjes.

Vol.

De Vriendschapsbatterij gloeiende zo fel dat het zichtbaar was in het daglicht — een warm, goudkleurig licht dat pulseerde als een hartslag.

Octo stond stil midden op de Eduard Steursstraat en keek ernaar.

Hij had niet verwacht dat het zo zou voelen. Hij had verwacht: opluchting. Tevredenheid. Missie geslaagd.

Maar wat hij voelde was iets anders. Warmer. Groter.

Trots.

"Is dat genoeg?" vroeg Vinn. Hij was naar Octo toe gereden en stond naast hem, zijn fiets tussen zijn handen.

"Bijna," zei Octo. "We hebben de energie. Nu moeten we hem gebruiken."

"De Vortex verslaan."

"De Vortex verslaan."

Vinn knikte. "Wanneer?"

"Bijna," zei Octo. "Nog twee lessen. En dan rijden we het volledige parcours. Alles wat we geoefend hebben, samen, in één grote rit. En dan — op het Marktpllein — gebruiken we de batterij."

Vinn keek naar de batterij. Dan naar de groep. Dan naar Octo.

"Wij zijn er klaar voor," zei hij.

Octo keek naar zijn zeventien Superfietsers.

"Bijna," zei hij. "Maar nog niet helemaal."

En de Schelp-Transformer, in zijn hand, voelde iets stabielers aan dan de uren ervoor. Niet helemaal goed. Maar minder slecht.

HOOFDSTUK 9 – KRUISPUNT DEUZELDLAAN: GEVAAR & CONCENTRATIE

De Deuzeldlaan was het drukste punt van het parcours.

Vier rijstroken, twee richtingen, een tramspoor dat het fietspad kruiste en een kruispunt met verkeerslichten dat op een druk uur twee cycli per minuut draaide. Dit was niet het soort plek waar je leerde fietsen. Dit was het soort plek waar je bewees dat je het kon.

Octo had het de vorige avond lang bekeken — vanuit een veilige afstand, een tentakel om een lantaarnpaal geslagen (veiligheidsgreep) — en zijn plan gemaakt. Ze reden in een compacte groep. Ze wachtten voor het licht. Ze reden samen over. Niemand reed vooruit. Niemand bleef achter.

Simpel. Helder. Uitvoerbaar.

Dat was voor Dirk de Droge's bestelwagen er was.

Ze hoorden hem voor ze hem zagen. Het geluid van een motor die stopt. Een portier dat opengaat. En dan de stem.

"U stopt hier."

Dirk stond midden op het fietspad, zijn armen gespreid, zijn oranje hesje feller dan ooit in de ochtendzon.

"U stopt hier," zei hij opnieuw, alsof de eerste keer niet overtuigend genoeg was.

"Dirk," zei mevrouw Krab, "u staat op het fietspad."

"U mag dit kruispunt niet oversteken met zeventien kinderen."

"Dat staat nergens."

"Ik heb het nagekeken."

"Dan heeft u het verkeerd nagekeken."

Dirk keek naar zijn klembord. "Artikel zeven van het gemeentelijk fietsreglement stelt dat groepen van meer dan tien fietsers een begeleider met certificering nodig hebben."

"Ik ben een gecertificeerd leerkracht."

"Fietsbegeleidingscertificering."

Mevrouw Krab keek hem aan. "Dat is geen echt certificaat."

"Ik werk eraan."

Octo stond achter de groep en keek naar Dirk. Er was iets aan hem vandaag — iets gespannener, iets geforceerder. Alsof hij niet alleen hier was om ze tegen te houden, maar om iets anders. Alsof hij ergens bang voor was.

"Dirk," zei Octo.

Iedereen keek hem aan. Octo haalde één keer diep adem — bewust, langzaam, de manier waarop hij het zichzelf had aangeleerd als zijn tentakels dreigden te panikeren. Kalm blijven. Kijken. Luisteren. Hij liep naar voren — schuifelde, zijn tentakels zo stil mogelijk gehouden — tot hij voor Dirk stond.

"Wat is er werkelijk aan de hand?" zei Octo.

Dirk keek hem aan. Zijn mond ging open. Dicht. Open.

"Ik... doe mijn werk," zei hij.

"Dat geloof ik," zei Octo. "Maar er is meer."

Het duurde lang. Dirk keek naar zijn klembord. Dan naar de kinderen. Dan naar Octo. Dan naar het kruispunt.

"Er is hier twee jaar geleden een ongeluk geweest," zei hij ten slotte.

De groep werd stil.

"Een kind," zei Dirk. "Op de fiets. Het licht werd groen en een auto zag hem niet." Hij zweeg. "Hij was oké. Maar het scheelde niet veel."

Niemand zei iets.

Ravi had een chip halverwege zijn mond. Hij legde hem terug in de zak.

"Ik was erbij," zei Dirk. "Als gemeentewerker. Ik was er als eerste."

Octo keek hem lange tijd aan. En toen zag hij het — iets wat hij eerder had gemist. Dirk de Droge was niet gemeen. Dirk de Droge was bang. Net zoals Toena bang was voor bruggen. Net zoals Octo bang was voor katten en droge voeten.

Dirk was bang voor dit kruispunt.

"U wilt het niet nog een keer zien," zei Octo.

Dirks kaken spanden. "Ik wil gewoon dat het veilig is."

"Dat willen wij ook," zei Octo. "Precies hetzelfde."

En toen zei Octo iets waar niemand op had gerekend.

"Dirk," zei hij. "Wil u meefietsen?"

Stilte.

"Pardon?" zei Dirk.

"U kent dit kruispunt beter dan wie ook," zei Octo. "U weet waar de gevaren zitten. Waar chauffeurs niet opletten. Welk licht te kort is." Hij keek hem aan. "Ik heb liever u naast ons dan achter ons."

Dirk keek naar zijn bestelwagen. Dan naar de kinderen. Dan naar het kruispunt.

"Ik heb geen fiets," zei hij.

"U heeft een bestelwagen," zei Octo. "Rijdt voor ons uit. Geef ons de ruimte. En kijk of we het goed doen."

Dirk zweeg. Lang. Hij keek naar zijn klembord, alsof het antwoord er ergens in stond. Hij keek naar de kinderen — zeventien fietsen, zeventien gezichten. Hij keek naar het kruispunt.

Zijn mond bewoog zonder geluid.

Dan: "Goed. Maar ik beoordeel dit objectief."

"Dat vraag ik ook niet anders."

Dirk reed voor hen uit in zijn oranje bestelwagen — langzaam, ruitenwissers aan ook al was het droog, richtingaanwijzers bij elke beweging — en de groep volgde.

Het licht bij de Deuzeldlaan sprong op groen.

Octo keek de groep langs. Iedereen klaar. Iedereen stil. Iedereen gefocust.

"Samen," zei hij.

Ze reden.

Het was perfect. Niet perfect zoals in een film — maar perfect zoals het in het leven kan zijn: iedereen op zijn plek, iedereen bewust, niemand te snel, niemand te traag. Twintig seconden over het kruispunt. Aan de andere kant.

Allemaal.

Dirk stond aan de overkant naast zijn bestelwagen. Hij keek de groep na. Op zijn gezicht was iets — geen glimlach, Dirk glimlachte nooit zomaar — maar iets zachter.

Octo liep naar hem toe. "Goed?"

"Goed," zei Dirk. Hij zweeg. "U fietst helemaal niet slecht. Voor een octopus."

"Ik fiets niet," zei Octo. "Ik loop naast ze."

"U weet wat ik bedoel."

Octo knikte. "Ik weet wat u bedoelt."

Dirk pakte zijn klembord. Streepte iets door. Octo kon niet zien wat.

"Ik laat u met rust," zei Dirk. "Voor nu."

"Dat waardeer ik," zei Octo.

Dirk stapte in zijn bestelwagen. Maar voor hij de deur dichttrok: "Als het ooit iets is wat ik kan doen." Hij zweeg. "Voor de kinderen."

"Ik denk dat we dat weten," zei Octo.

Later, terwijl ze fietsten, reed Toena naast Octo.

"Hoe wist je dat?" zei ze. "Over Dirk."

"Ik herkende het," zei Octo. "Iemand die bang is maar het verstoopt achter regels. Dat herkende ik."

Toena keek hem aan.

"Aan jezelf?" vroeg ze.

Octo dacht na. "Een beetje," zei hij. "En een beetje aan jou."

Toena glimlachte — niet beledigd, maar iets van herkenning in haar ogen. "Hij was vroeger bijna onze vriend," zei ze.

"Hij is het bijna nog steeds," zei Octo.

Ze reden verder. De Vriendschapsbatterij gloeiende warm en vol aan zijn riem.

Morgen: de laatste rit. Alles of niets.

HOOFDSTUK 10 – LIEBIGLAAN: LANGERE AFSTAND & UITHOUDING

Niemand praatte veel die ochtend. De Deuzeldlaan had iets achtergelaten — niet zwaar, maar stil, het soort stilte na een gesprek dat telt. Ze kwamen één voor één aan bij de Liebiglaan en gingen gewoon staan, naast hun fiets, en keken vooruit.

De Liebiglaan was de langste straat van het parcours — bijna twee kilometer, met een helling halverwege die niet groot was maar groot genoeg om benen te laten branden. Aan het einde was er een park, een plein, en een omweg terug die het totaal op bijna vier kilometer bracht.

Vier kilometer. De langste rit tot nu toe.

"We kunnen het," zei Vinn.

"We gaan het halen," zei Toena.

"Ik heb extra chips meegenomen voor de helling," zei Ravi.

Ze begonnen goed. Het weer hielp — bewolkt maar droog, een lichte wind in de rug — en de Superfietsers reden in een formatie die Octo's hart verwarmde: netjes achter elkaar, ruimte bewaard, ogen vooruit.

Maar dan: halverwege de Liebiglaan begon de Schelp-Transformer te piepen.

Niet zacht. Hard. Schril. Een geluid dat Octo nooit eerder had gehoord — niet bij de vorige alarmering — en dat een gevoel in zijn tentakels veroorzaakte als een elektrische schok.

Hij greep het apparaat. Het licht was bijna uit.

Bijna.

"Stop," riep hij.

De groep remde. Ze keken om.

Octo stond midden op de Liebiglaan en hield de Schelp-Transformer voor zich uit. Het blauwe licht flikkerde wild — aan, uit, aan, uit — als een kaars in de wind.

"Wat is er?" vroeg mevrouw Krab.

"De Transformer," zei Octo. "Hij is bijna leeg."

"Maar de batterij is vol," zei Toena.

"De batterij is de energie van jullie vriendschap," zei Octo. "De Transformer is de brug tussen jullie wereld en de mijne. Als hij leegloopt voor we de Vortex bereiken—"

"Dan bereiken we hem niet," zei Vinn.

"Dan bereiken we hem niet."

Stilte op de Liebiglaan.

En toen: Ravi stak zijn hand op.

"Er is iemand weg," zei hij.

Iedereen keek om zich heen. Ze telden. Zestien. Er waren zeventien kinderen geweest.

"Joris," zei Luna. "Joris is er niet."

"Hij was er nog bij de helling," zei Fien.

Octo draaide zich om. Achter hen, ver weg op de Liebiglaan, zag hij niemand. Voor hen ook niet. En van de zijstraten...

"Rechts," zei Toena. "Bij die zijstraat. Hij sloeg rechts af."

"Waarom?" zei Octo.

"Ik zag het niet helemaal," zei Toena. "Maar er was een kat."

Octo kromp ineen. "Een kat."

"Ik denk dat hij de kat volgde."

"Waarom zou hij een kat volgen?"

"Joris volgt dingen," zei Ravi. "Dat doet hij gewoon. Vorige week volgde hij een tram twee haltes lang."

Octo stond voor een keuze. De Transformer was bijna leeg. Ze konden terugrijden — maar elke minuut kostte energie. Ze konden wachten — maar wachten hielp Joris niet.

Of ze gingen hem halen.

"We gaan samen," zei Octo.

"De Transformer—" begon mevrouw Krab.

"De Transformer houdt het vol als we snel zijn," zei Octo. "En we zijn snel. Dat hebben we geleerd."

Vinn was al op zijn fiets. "Ik weet welke straat het is. Kom."

Ze vonden Joris drie straten verderop. Hij stond naast zijn fiets bij een poort, de kat kijkend die op een muurtje zat en hem hooghartig aankeek.

"Joris," zei Vinn.

"Ze is oranje," zei Joris. "Met een witte vlek op haar kop. Net als mijn kat thuis. Ze heet Koekje."

"Joris, we zijn—"

"Ik wil weten of ze ook Koekje heet."

"Katten vertellen je niet hoe ze heten."

"Soms wel als je lang genoeg kijkt."

Octo stond naast hem. Hij keek naar de kat. De kat keek naar Octo.

Octo deed twee stappen achteruit.

"Joris," zei hij. "We moeten verder."

Joris keek hem aan. Dan naar de kat. Dan naar de groep. "Sorry," zei hij. "Ze leek zo erg op Koekje."

"Koekje mist je waarschijnlijk ook," zei Ravi. "Maar Koekje is veilig thuis. Jij was dat niet."

Het was de eerlijkste zin die Ravi die dag had gezegd, zonder chips en zonder grap, en het werkte.

Joris pakte zijn fiets. "Oké," zei hij. "We rijden."

Terug op de Liebiglaan reden ze harder dan ooit. Niet onveilig — maar met urgentie. De groep sloot zich op als een formatie, compact en geconcentreerd.

De Schelp-Transformer piepte nog één keer.

En dan: stilte.

Het licht was uit.

Octo stopte. Hij keek naar zijn hand. Naar het donkere apparaatje. De Vriendschapsbatterij pulseerde — warm, vol, goud — maar de brug was weg.

Tenzij.

Hij sloot zijn ogen. Hij voelde de energie van de batterij — twintig bolletjes vriendschap, twintig momenten van samenwerken en zien en helpen en groeien. Hij voelde zijn eigen magie — uitgedund, bijna op, maar nog niet weg.

Hij had genoeg voor één keer.

Maar alleen als ze morgen, op het Marktplein, alles gaven.

"We stoppen hiervoor vandaag," zei Octo.

Niemand protesteerde. Ze zagen het aan hem.

"Is het genoeg?" vroeg Toena zacht.

Octo keek naar de volle, gloeiende batterij. Dan naar zeventien kinderen die hem aankeken — moe, bezweet, fietshelmen scheef op hun hoofd — maar ergens in hun ogen iets wat er tien dagen geleden nog niet was.

"Jullie zijn genoeg," zei hij. "Dat is al een tijdje zo."

Kapitein Schelvis was er die avond.

Octo zag hem pas toen hij bijna terug bij de fontein was — een lange, grijze gestalte die een halve meter boven het wateroppervlak zweefde en hem aankeek met het gezicht van iemand die niet weet hoe hij meelevens moet.

"Je Transformer is leeg," zei Schelvis.

"Weet ik."

"Het is bijna voorbij."

"Weet ik ook."

Schelvis zweeg. Voor een zeeslang die altijd chagrijnig was, zag hij er nu alleen maar oud uit. "Je hebt goed werk gedaan," zei hij. "Met de kinderen."

Octo keek hem aan. In de tien dagen dat hij op het droge was geweest, had Schelvis hem nooit iets aardigs gezegd.

"Dank je," zei Octo.

"Doe morgen je werk," zei Schelvis.

"Dat doe ik altijd."

Schelvis verdween onder water zonder nog iets te zeggen.

Octo keek naar de fontein. Dan omhoog. De hemel was donkerder dan normaal voor dit uur — een soort donkerheid die niet van wolken kwam maar van ergens dieper. Ergens lager.

De Vortex was dichtbij.

Morgen.

HOOFDSTUK 11 – ROTONDE KASTEELDREEF: OVERZICHT & BESLISSINGEN

De Kasteeldreef was de laatste grote weg voor het Marktplaatsplein. Er was een rotonde — groter dan de Verbertstraat, met vier armen — en daarna een rechte laan die uitkwam op het plein zelf. Het was het punt waarop alle lessen samenvielen.

Rechte lijnen. Remmen. Voorrang. Bruggen. Kruispunten. Afstand. Rotonde.

Alles tegelijk.

Octo had de nacht ervoor niet geslapen. Niet omdat hij niet kon — octopussen kunnen altijd slapen, de helft van hun hersenen tegelijk — maar omdat hij niet wou. Hij had in de fontein gezeten en gedacht. En gevoeld. En gekeken naar de Schelp-Transformer die donker en stil was.

Twee keer hadden zijn tentakels spontaan een lantaarnpaal gepakt. Één keer had hij hardop iets geroepen wat alleen in Octopolitaans zin maakte. En aan het einde van de nacht had hij gewoon zijn ogen gesloten en tegen zichzelf gezegd: je weet wat je moet doen. Je weet het al een tijdje.

En dat was waar.

Hij had één kans.

De groep verzamelde zich vroeger dan normaal. Sommige kinderen waren er al voor Octo — Toena met haar fiets netjes geparkeerd, haar ogen al scherp. Ravi zonder chips.

En Vinn. Vinn stond bij zijn fiets met zijn helm recht op zijn hoofd. Niet achterstevoren. Recht.

Octo zei niets. Vinn ook niet. Maar Vinn keek hem even aan, en dat was genoeg.

"Je hebt geen chips," zei Octo.

"Soms zijn er momenten die je met twee handen wil beleven," zei Ravi.

Octo keek hem aan. Dan naar mevrouw Krab, die naast haar fiets stond met de uitdrukking van iemand die heeft besloten te geloven.

"Vandaag rijden we samen," zei Octo. "Niet als zeventien aparte fietsers. Als één groep. Als een formatie." Hij keek rond.

"Jullie weten wat te doen. Jullie weten hoe. Vandaag doen jullie het."

"En jij?" vroeg Luna.

"Ik loop naast jullie," zei Octo. "Zoals altijd."

Ze reden de Kasteeldreef in en de wereld begon te veranderen.

Niet letterlijk — de straten waren hetzelfde, de auto's waren hetzelfde, de hemel was dezelfde bewolkte deken. Maar er was iets in de lucht. Een spanning die Octo in zijn tentakels voelde — niet de ongemakkelijke spanning van gevaar, maar de strakke spanning van iets wat op het punt staat te beginnen.

De kinderen voelden het ook. Ze reden stiller. Geconcentreerder. De afstanden tussen hen precies goed, de blikken vooruit, de handen rustig.

Octo keek naar de Vriendschapsbatterij.

Hij gloeiende zo fel dat het bijna pijn deed om naar te kijken.

De rotonde Kasteeldreef had op dat moment twee auto's, een bakfiets en een brommer. Een normale ochtend op een normale rotonde.

Toena reed als eerste in.

Ze keek links. Één auto, maar die had voorrang. Ze wachtte — kalm, geen twijfel — tot de auto voorbij was. Dan reed ze in. Soepel, de bocht mee, het juiste punt om in te rijden, het juiste punt om eruit te rijden.

Een voor een volgden de anderen.

Het ging niet perfect. Bas moest een keer stoppen voor een brommer die hij over het hoofd had gezien. Joris vergat bijna te signaleren. En Ravi — Ravi was de enige die op de rotonde toch even naar zijn broekzak keek, alsof hij controleerde of zijn chips er nog waren, maar reed verder.

Maar niemand viel. Niemand schrok. Niemand deed gevaarlijk.

En dat was al lang genoeg niet meer vanzelfsprekend.

Halverwege de Kasteeldreef, op het punt waar de laan smaller werd en de eerste huizen van het Marktplleinplein zichtbaar werden, begon de hemel te veranderen.

Niet langzaam.

Ineens.

Een donkere verkleuring — niet van wolken maar van iets anders, iets wat vanuit de grond omhoog lekte, als inkt in water.

Een kleur die geen naam had. En daarmee: een geluid. Laag, rommelend, doordringend op een manier die niet met oren te horen was maar met de borst gevoeld werd.

"Wat is dat?" zei Fien.

Octo kende het antwoord al voor ze het vroeg.

"De Vortex," zei hij. "Hij is hier."

De Vortex was niet zoals Octo hem beschreven had.

Hij had gezegd: een gigantisch afvalmonster. Een pulserende massa. Iets wat het water opwarmt.

Maar boven het land zag het er anders uit. Het was een wolk — maar dan eentje die bewoog als water, die ronddraaide als een trechter, die kolkte en zoog en een geluid maakte dat je tanden deed trillen. Uit de wolk hingen draden van duisternis die de huizen aanraakten en de kleuren wegzogen.

De kasseien van de Kasteeldreef werden grijs. Een geranium in een raamkozijn verloor zijn kleur.

"Octo," zei Vinn — en zijn stem was voor het eerst niet stoer maar echt. "Wat nu?"

"Nu rijden we," zei Octo.

"Daarheen?"

"Naar het Marktplein. Zo snel als we veilig kunnen. Maar niet sneller."

En hier was het moment. Het moment dat Octo tien dagen geleden al gewild had maar niet gedurfd had te hopen op te zien.

De zeventien kinderen keken naar de Vortex. Keken naar elkaar. Keken naar Octo.

En reden.

Niet weg. Niet opzij. Vooruit.

Vinn voorop — niet omdat hij de snelste was maar omdat hij de leider was en het wist. Toena rechts van hem, haar ogen al op het einde van de laan. Ravi achter haar, zijn hand voor één keer leeg en op het stuur.

Mevrouw Krab sloot de rij. Ze stond even stil. Keek naar de Vortex — naar die kleurloze draden die de huizen aanraakten — en iets in haar gezicht veranderde. Niet lang. Maar het was er.

Dan keek ze naar Octo.

"Met u," zei ze. Haar stem was vast, maar haar handen op het stuur niet helemaal.

"Met u," zei Octo.

En ze reden de laan in, naar het Marktpllein, naar het einde van het verhaal.

Van ergens achter hen klonk een motor.

Een oranje bestelwagen reed langs hen — niet om te blokkeren, maar om voor hen uit te rijden. Hij zette zijn alarmlichten aan. Eén voor één gingen de auto's aan de kant.

Dirk de Droge maakte de weg vrij.

Octo keek naar de bestelwagen. Naar de alarmlichten die ritmisch knipperden in de donkere lucht.

Soms kiest de wereld zijn helden op het laatste moment.

HOOFDSTUK 12 – TERUG NAAR HET MARKTPLEIN: DE GROTE TERUGKEER

Het Marktpllein zag er niet meer hetzelfde uit.

De kasseien waren grijs. De fontein stond stil — het water donker en bewegingloos, alsof het water zelf bang was. De bakkerij, de winkels, de bankjes — alles had die kleurloze tint gekregen, die uitgeperste, lege kleur van dingen die hun magie kwijt zijn.

En boven het plein draaide de Vortex.

Hij was groter dan Octo had verwacht. Niet een wolk meer maar een wervelstorm — een zwarte trechter die zich van de grond tot ver in de hemel uitstreckte, met draden van duisternis die uitwaaierden als de armen van iets heel ouds en heel kwaads. Het suisde. Het gromde. Het zoog aan de wereld.

De kinderen stonden aan de rand van het plein en keken omhoog.

"Dat is groot," zei Bas.

"Dat is heel groot," beaamde Fien.

"Kunnen wij dat?" vroeg Luna.

Octo keek naar de Vriendschapsbatterij. Vol. Gloeiend. Warm als een hart.

"Jullie kunnen dat," zei hij. "Ik niet alleen. Wij samen."

Octo had de nacht ervoor één ding voor zichzelf gehouden. Eén ding dat hij niet had gezegd — niet aan de kinderen, niet aan mevrouw Krab, niet aan Kapitein Schelvis.

De Schelp-Transformer had nog één last gebruik.

En dat gebruik zou bijna al zijn eigen magie kosten.

Hij zou niet doodgaan — octopussen sterven niet zo gemakkelijk. Maar hij zou terug moeten naar Octopolis. Meteen. En het zou lang duren voor hij terug kon komen.

Hij had dit besloten op de eerste nacht, bij de fontein, voor hij de kinderen ontmoette. Het was altijd het plan geweest.

Nu het moment er was, was het besluit nog steeds juist. Maar het voelde anders.

"Hoe werkt het?" vroeg Vinn. "De batterij. Hoe gebruiken we hem?"

"Jullie rijden," zei Octo. "Samen. In formatie. Rondom de Vortex. En terwijl jullie rijden, passen jullie alles toe wat jullie geleerd hebben — kijken, ruimte houden, helpen, samen beslissingen nemen."

"En dan?"

"Dan geef ik de Transformer zijn laatste opdracht." Octo hield het donkere apparaatje omhoog. "En de energie van de batterij vloeit door mij naar Octopolis. En de Vortex heeft geen voedsel meer."

"Geen voedsel?" zei Toena.

"De Vortex leeft van on-verbondenheid," zei Octo. "Van mensen die langs elkaar heen rijden, langs elkaar heen leven. Van het gevoel dat niemand naar de ander kijkt." Hij keek naar zijn zeventien Superfietsers. "Jullie vriendschapsmagie is het tegenovergestelde van alles wat de Vortex heeft."

Stilte.

"Dan rijden we," zei Vinn.

Ze reden.

Het begon klein — een cirkel om de fontein, langzaam, netjes. Maar de cirkel groeide. Vinn nam de leiding en de groep volgde hem in een brede spiraal over het Marktpllein. Toena hield de binnenkant in de gaten. Ravi sloot de achterhoede af.

Boven hen draaide de Vortex. Hij begon te protesteren — het suizen werd harder, de draden van duisternis grepen naar de fietsen, probeerden hun wielen te grijpen, hun lichten te doven.

Maar de Superfietsers reden door.

Luna riep naar Fien dat ze iets meer ruimte moest nemen. Joris wees Bas de goede lijn. Vinn remde bewust om de groep samen te houden — stoer zijn was lang niet meer het enige wat telde. En mevrouw Krab reed mee, haar helm recht, haar ogen vooruit, haar fiets stabielier dan die van wie ook.

Ping ping ping ping ping ping ping ping ping ping ping ping ping ping ping ping.

De Vriendschapsbatterij explodeerde in licht.

Octo stond in het midden van het plein, de Schelp-Transformer in zijn handen. Hij voelde de energie — warm, gigantisch, de energie van zeventien mensen die leerden op elkaar te vertrouwen — van tien dagen fietsen en vallen en opstaan en doorgaan.

Hij sloot zijn ogen.

Hij dacht aan Octopolis. Aan de gekleurde straten. Aan het geluid van octopussen die fietsten en lachten. Aan het water.

Hij opende zijn ogen.

"Nu," fluisterde hij.

De Schelp-Transformer gloeiende op — zo fel dat iedereen op het plein een hand voor zijn ogen moest houden. Een golf van blauwgoud licht explodeerde vanuit Octo naar alle kanten. Het plein lichtte op. De kasseien kregen hun kleur terug. De fontein begon te stromen.

En de Vortex schreeuwde.

Het was geen menselijk geluid — het was het geluid van iets wat ontbindt, van iets wat zijn kracht kwijtraakt, van een monster dat voor het eerst in jaren iets sterkere tegenkomt dan zichzelf. De zwarte trechter trok samen, kleiner, kleiner, kleiner — en barstte toen uiteen in een wolk van plastic en vuil die neerdaalde als regen en dan gewoon... weg was.

Stilte.

Echte stilte. Niet de stilte van voor een storm maar de stilte erna.

Octo zakte op zijn knieën.

Zijn tentakels tintelden. Zijn huid was droog — droger dan hij ooit had gevoeld. De Schelp-Transformer was donker en koud in zijn hand.

Maar het plein was kleurrijk. De fontein sprong. En ergens diep onder de kasseien, ver beneden, voelde hij het: de magie die terugstroomde naar Octopolis. Warm, constant, levend.

Ze hadden het gehaald.

De kinderen kwamen op hem af — fietsen neergegoid, rennend, Vinn die zijn arm vastpakte, Toena die gewoon naast hem knielde, Ravi die een chip aanbood en het enige moment was dat Octo echt moest lachen.

"Je bent zo bleek," zei Luna.

"Ik ben altijd paars," zei Octo.

"Je bent lichter paars."

"Dat is hetzelfde."

Mevrouw Krab stond voor hem. Ze stak haar hand uit. Hij nam hem aan — met de juiste tentakel, en ze wisten het allebei.

"Goed gedaan," zei ze.

"Goed gedaan," zei hij terug.

Dirk de Droge parkeerde zijn bestelwagen aan de rand van het plein en stapte uit. Hij keek naar het Marktplein — de kleuren, de fontein, de kinderen die lachten en al over elkaar heen vielen van het verhalen vertellen. Zijn klembord had hij niet bij zich.

Hij liep naar Octo toe.

"U heeft het gedaan," zei hij.

"Wij," zei Octo. "Wij hebben het gedaan."

Dirk keek naar de kinderen. "Ze fietsen goed," zei hij. "Echt goed."

"Ze fietsen zoals Superfietsers," zei Octo.

Dirk knikte. En toen, heel onverwacht, stak hij zijn hand uit.

Octo pakte hem.

Het was misschien de onwaarschijnlijkste handdruk van de dag. Maar ook een van de belangrijkste.

Het feest begon spontaan — niemand had het gepland, het gebeurde gewoon. Iemand haalde limonade uit de bakkerij. Iemand anders zette muziek op een telefoon. Mevrouw Krab haalde de fietshelmen en hield ze omhoog als trofeeën.

Luna spreidde haar armen. Wapperde ze wild alle kanten op — tentakels-imitatie, die ze al een week in de vingers had — en struikelde over haar eigen benen. Bas deed mee, vier denkbeeldige armen tegelijk in andere richtingen. Zelfs Ravi probeerde het, een chip in elke hand als props.

Octo keek er vanop de fonteinrand naar. Hij moest lachen — écht lachen, niet het beleefde soort.

"Zo doe ik dat NIET," zei hij.

"Exact zo doe jij dat," zei Luna.

Hij kon het niet ontkennen.

En Octo zat op de rand van de fontein en keek ernaar terwijl het feest om hem heen groeide — meer kinderen, meer geluid, Dirk die in de verte zijn bestelwagen naar een iets betere parkeerplek reed en daarna terugkwam. Zeventien kinderen op een kleurrijk Marktpllein, die lachten en fietsten en voor het eerst in tien dagen gewoon kinderen waren.

Dit was waarvoor hij was gekomen.

Toena kwam naast hem zitten. Ze zeiden even niets.

"Je moet gaan," zei ze ten slotte.

"Ja."

"Wanneer?"

"Nu. Zo snel mogelijk. Mijn magie is bijna op."

Toena knikte. Ze keek naar de fontein. Dan naar hem. "Kom je nog terug?"

Octo dacht na. "Ik beloof het niet," zei hij eerlijk. "Maar ik doe mijn best."

Toena glimlachte — niet teleurgesteld, maar zoals iemand glimlacht die een eerlijk antwoord waardeert meer dan een leuk antwoord. "Oké," zei ze.

Vinn, Ravi en de rest kwamen eraan. Een voor een kwamen ze naast hem staan. Er waren geen grote woorden. Geen speeches. Gewoon: zeventien kinderen en een octopus op een Marktplaats in de ochtendzon.

"Tot de volgende keer," zei Ravi.

"Tot de volgende keer," zei Octo.

Hij stapte in de fontein. Het water was koud en perfect. Hij voelde zijn tentakels zich ontspannen — eindelijk, eindelijk — en zijn huid de kleur terugkrijgen die hij altijd had.

Ergens beneden, kilometers ver, wachtte Octopolis.

Hij dook onder.

En het laatste wat hij hoorde voor het wateroppervlak sloot boven hem, was het geluid van zeventien fietsbelletjes die tegelijk rinkelden.

Zijn eigen manier van applaus.

EPILOOG – OCTOPOLIS & VERDER

Drie weken later fietste Toena naar school.

Ze nam de lange weg — niet omdat ze te laat was of te vroeg, maar omdat de lange weg langs de fontein op het Marktplain ging. Ze deed het elke dag. Niet om te wachten. Niet omdat ze dacht dat hij er was.

Gewoon omdat het plein er mooier uitzag als je erlangs fietste.

Ze keek vooruit. Ze hield ruimte. Ze signaleerde bij de kruising ook al was er niemand te zien.

Superfietser.

Diep in Octopolis was er een feest geweest.

Drie dagen lang — of wat voor octopussen als drie dagen gold; ze hielden de tijd bij in getijden — had de hele stad gevierd. De straten gloeiende feller dan ooit. De fietsen reden sneller. Het zeewater werd warmer op een goede manier, een levende manier.

Octo had midden in het feest gezeten en gedacht aan zeventien kinderen op een kleurrijk plein.

Het Orakel had gezegd: goed gedaan. Wat voor het Orakel veel was.

Kapitein Schelvis had gezegd: je bent terug. Wat voor Schelvis ook veel was.

In de klas van mevrouw Krab hing een nieuwe tekening.

Luna had hem gemaakt: een paarse octopus midden op een Marktpllein, omringd door zeventien fietsen met lichtgevende spatborden. Boven de octopus: een tekst in grote letters.

WEES EEN SUPERFIETSER.

Mevrouw Krab had hem ingekaderd en naast het bord gehangen, tussen het alfabet en de rekenregels.

Joris had gevraagd of de octopus ook echt bestond.

Mevrouw Krab had een seconde gearzeld.

"Als je goed genoeg fietst," had ze gezegd, "misschien."

Dirk de Droge had zijn klembord opgeborgen.

Niet voor altijd — hij had het nog steeds nodig voor zijn werk. Maar hij gebruikte het anders. Minder om te noteren wat fout ging. Meer om te noteren wat goed ging.

Hij had een nieuwe rubriek aangemaakt: Goede Fietzers Gezien.

De lijst was langer dan hij verwacht had.

En Octo?

Octo zat op een blauwe steen aan de rand van de Octopolissmarkt en keek naar de straat. Octopussen fietsten voorbij op acht wielen, lieten confetti achter in hun kielzog, knikten naar hem als ze reden.

Hij hield zijn tentakels stil.

Hij keek vooruit.

En diep in zijn buik — ergens tussen het zout en de magie en het heimwee — gloeiende iets warms.

Geen Schelp-Transformer. Geen Vriendschapsbatterij.

Gewoon de herinnering aan zeventien fietsbelletjes die tegelijk rinkelden.

Hij had beloofd zijn best te doen om terug te komen.

Hij was al aan het plannen.

Als je ooit op je fiets zit en je ziet iets bewegen in de fontein — iets paars, iets met te veel armen — kijk dan niet te snel weg.

En als je toch kijkt: kijk vooruit.

Dat is regel één.

Dat is altijd regel één.

— EINDE —